

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | ΙΑΝΟΥΡΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 978

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΗΜΕΡΑ τῆς ἐφετεινῆς πρωτοχρονιάς θὰ ξημερώσῃ ἀρά γε σκοτεινὴ καὶ κατηφής, ἢ ὠραία, σὰν νὰ φέρῃ μαζὴ τῆς ὄλου τὸ φῶς τῆς χαρᾶς ἐκείνων, ποὺ ἐξύπνησαν μὲ ἐλπίδας, μὲ ὄνειρα εὐτυχίας, μὲ χρυσᾶ τῆς ζωῆς μειδιάματα.

Ἐνας χρόνος ποὺ ἀρχίζει χωρὶς σκοτεινὸν οὐρανὸν καὶ βροχὴ καὶ κρύο, μοιάζει μὲ ἕνα παιδάκι ποὺ γεννᾶται τριγυρισμένο ἀπὸ ὠραιότητα καὶ εὐτυχίαν καὶ χαρὰν, ἕνα λουλούδι ποὺ ἀνθεῖ κάτω ἀπὸ τὸ θάλπος ὠραίου ἡλίου.

Παιδιὰ καὶ λουλούδια μποροῦν νὰ ἔχουν κακὰ καὶ συννεφιασμένας ἡμέρας ἀργότερα· ἀλλ' ἢ ἀνάμνησις τῆς πρώτης ὠραίας ἡμέρας διὰ τοὺς γονεῖς μένει καὶ εἶναι συχνὰ μεγάλη παρηγορία καὶ ἀνακούφισις.

Εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καὶ εἰς τοῦ χρόνου τὸ πέρασμα, ἢ ἀρχή, τὰ πρῶτα βήματα ἔχουν πολὺ νὰ κάμουν διὰ τὴν κατόπιν εὐτυχίαν. Μία ὠραία ἀνάμνησις πρωτοχρονιάς δυναμώνει τὴν ψυχὴν διὰ τὰς κατόπιν καταγίδας. Ἡ ἐλπίς καὶ ἡ χαρὰ ποτίζουν τὴν ψυχὴν, ὡς ἐλιξίρια προφυλακτικὰ διὰ τὰς ἐναντιότητος τῆς ἐπαύριον.

Καὶ ἴσως δι' αὐτὸ οἱ ἀνθρώποι ἐπεινόνησαν διὰ τὸν χρόνον τὸν ἀναρχον καὶ ἀτελείωτον ἀρχὴν καὶ τέλος. Τὴν ἀρχὴν, ἢ ὅποια θὰ φέρῃ τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας, τὸ τέλος, τὸ ὅποιον θὰ

κλείῃ τὰς σελίδας τοῦ πόνου καὶ τῆς λύπης καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων. Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει βέβαια νὰ ὑπάρχουν χρόνοι ποὺ ἀρχίζουν σκοτεινοὶ καὶ ἀνάποδοι καὶ τελειοῦν εὐτυχεῖς καὶ ἄλλοι εὐτυχεῖς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπαίσιοι εἰς τὸ τέλος.

Συνήθως ὁ χρόνος γίνεται ὅ,τι καὶ ὅπως τὸν ετοίμασαν οἱ ἀνθρώποι. Κομμάτι τῆς ζωῆς, ἕνας κρίκος τῆς σφικτοδεμένης ἀλυσίδας, ἢ ὅποια συνδέει τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον σπανίως ξεφεύγει ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ σπανιώτερον ἢ τύχη ἐπεμβαίνει εἰς τὸ ἔργον του.

Αἱ θεομηνίαι, οἱ σεισμοί, τὰ νανάγια καὶ οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι εἶνε πράγματα ποὺ ἀπαντῶνται σπανιώτατα· καὶ θὰ ἦτον ἄδικον διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς αὐτὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς νὰ φορτώνωμεν εἰς τὸν χρόνον τὰς εὐθύνας τοῦ κακοῦ καὶ ἀνοήτου τρόπου, μὲ τὸν ὅποιον διεχειρίσθημεν τὴν ὑπαρξίν μας καὶ ἐκάμαμεν νὰ χρεοκοπήσουν αἱ καλλίτεροι ἐλπίδες μας.

Εἶναι δὲ παρατηρημένοι ὅτι οἱ λαοί, ὅπως καὶ τὰ ἄτομα, ποὺ περιμένουν ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ χρόνου τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόθων τῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἢ τύχη ἐξαιρετικῶς τοὺς μειδιάσῃ, δὲν εἰξεύρουν νὰ τὴν συγκρατήσουν καὶ νὰ ὠφεληθοῦν.

Εἰς μίαν μόνον περίστασιν ὁ χρόνος ποὺ βαδίζει ἄκαμπτος καὶ ἀμείλικτος πρὸς τὰ ἐμπρός, φέρει βέβαια καὶ ὠρισμένα ἀποτελέσματα, καὶ ὁδηγεῖ ἀπαρεγκλίτως πρὸς τὸ τέλος, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ γῆρας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίστασιν

ἀκόμη αὐτὴν ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ ἡμᾶς νὰ κάμωμεν τὸ τέλος γλυκύτερον καὶ νὰ ἀντλήσωμεν καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη εὐτυχίαν καὶ χαρὰν.

Ἔχω ἔμπρὸς μου τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἕνα μέτρον τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴν ἰδιότητα νὰ φέρεται ὑψηλὰ ἀπὸ τὸ χέρι μιᾶς γυναικός, ἢ ὁποῖα χωρὶς νὰ εἶναι γρηά, δὲν εἶναι ὅμως πλεόν καὶ πολὺ νέα. Δῶρον τῶν ἡμερῶν αὐτῶν καλλιτεχνικώτατον καὶ ἐντελῶς πρωτότυπον, μοῦ φαίνεται ὡς κάποιον νὰ ὑποκρύπτῃ σύμβολον, ὡς καὶ νὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ εἰς μίαν γλώσσαν Τέχνης μυστικῆς.

Ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι εὐθυμος καὶ ζωηρά, ἀλλὰ μελαγχολικὴ καὶ σκεπτικῆ. Μὲ ἕνα δέμα στάχνα ξηραμένα εἰς τὸ ἕνα χέρι μοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀποχαιρετήσῃ τὴν ἀνοιξὴν μὲ τὰ λουλούδια τῆς ζωῆς, ἴσως καὶ τὸ θέρος. Καὶ μεταξὺ φθινοπώρου καὶ χειμῶνος, κρατεῖ εἰς τὸ χέρι τῆς ὑψηλὰ τὴν πλάκα, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν μετροῦνται ἢ ὄρες ποῦ περνοῦν αἰῶνια καὶ πέρνουν μαζὴ τῶν κάθε στιγμῆν ἀπὸ ἕνα μῦρον ζωῆς καὶ νεότητος.

Δὲν θέλει ἀραγε νὰ εἰκονίσῃ ὁ τεχνίτης τὴν μελαγχολίαν τῆς ὀρίμου γυναικός, ὅπου μετᾶ μὲ φρίκην τὰς στιγμὰς ποῦ τὴν πλησιάζουν πρὸς τὸ γῆρας; Δὲν θέλει νὰ εἰπῇ μὲ τὸ ἀγάλματάκι αὐτὸ τὸ χάλκινο, ὅτι ἡ γυναῖκα τρέμει τὸ γῆρας καὶ ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχει τόσον μορφωθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ τὸ πνεῦμα τῆς, ὥστε νὰ εἰξεύρῃ ἀπὸ κάθε ἡλικίαν νὰ ἀντλή χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν;

Καὶ ὁ τεχνίτης ἔχει ἴσως δίκαιον. Διότι αἱ γυναῖκες ποῦ μόνον εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὴν νεότητά τῶν ἐστηρίχθησαν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, ποῦ μόνον ὄπλον καὶ δύναμις τῶν ὑπῆρξεν ἢ νεότης, βλέπουν τὸ γῆρας μὲ φρίκην καὶ ἀπόγνωσιν.

Τὸ γῆρας δι' αὐτὰς εἶναι τὸ ξεκουρέλιασμα τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ ἐξάντλησις. Ἀπὸ τὸ γῆρας τῶν οὔτε αὐταί, οὔτε οἱ ἄλλοι ἔχουν νὰ περιμένουν τίποτε. Μόνον παραξενιές, κακίες, γκρύνιες καὶ δάκρυα.

Ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἢ σοβαρά, ἢ θετικῆ, ποῦ ἔζησεν ὄχι ὡς κούκλα, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος, εἶναι ὡς τὰ πολῦτιμα ἀντικείμενα, ποῦ ὅσον παλαιότερα εἶναι τόσον μεγαλειότεραν ἀξίαν προσλαμβάνουν καὶ τόσον κάλλος καὶ εὐγένειαν καὶ ἀρχοντιᾶν σκορπίζουσι γύρω τῶν. Εἶναι καὶ μένει ἢ πρόγονος ἢ σεβαστὴ καὶ ἢ θεματοφύλαξ τῶν ὀραίων παραδόσεων καὶ τὸ παράδειγμα τὸ εὐγενὲς καὶ τὸ ὀραῖον διὰ τὴν νεότητα, καὶ ὁ σύμβουλος καὶ ἢ πολῦτιμος παρηγοριὰ εἰς κάθε καταγίδα τῆς ζωῆς.

Ἐποῦτο ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εὔχεται

γῆρας εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τῆς, καὶ εἶναι ἡ εὐχὴ αὐτὴ διὰ κάθε ἡλικίαν εὐχὴ μεγάλη καὶ ὀραία. Διότι μόνον ὑπέροχος νεότης εἰς καλωσύνην καὶ μὀρφωσιν ψυχῆς καὶ πνεύματος φέρεται καὶ γῆρας εὐγενὲς καὶ σεβαστὸν καὶ εὐθυμον.

K. PAPPEN

ΑΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣΑΙ ΕΙΣ ΔΡΑΣΙΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Μὲ τὴν ἀφήγησιν τῆς δράσεως τῶν Ἑλληνίδων, παρέχομεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας σήμερον τὰς εἰκόνας τῶν προϊσταμένων κυριῶν εἰς τὴν δρᾶσιν αὐτὴν, εἴτε ὡς προέδρων φιλανθρωπικῶν σωματείων, εἴτε ὡς πρωταγωνιστουσῶν εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς προόδου καὶ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικός.

Δυστυχῶς ἡ γυναικεία αὐτὴ πινακοθήκη δὲν εἶναι πλήρης. Λείπει ἀπὸ αὐτὴν ἡ εἰκὼν τῆς μεγάλης φιλανθρώπου κ. Ἰφιγένειας Συγγροῦ, Προέδρου τοῦ Ἀμαλιείου Ὁρφανοτροφείου καὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ καὶ ἰδρυτρίας μεταξὺ ἄλλων καὶ τοῦ Νέου Νοσοκομείου Μεταδοτικῶν Νοσημάτων.

Ἡ κ. Ἰφιγένεια Συγγροῦ ἀθορύβως καὶ μὲ πολλὴν μετριοφροσύνην συνεχίζει ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς τὸ μέγα καὶ ὀραῖον ἐκείνου ἔργον, παρέχουσα γενναϊότατα τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς κάθε καλὸν καὶ ὀραῖον, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀπώλεια ἐκείνου νὰ μὴν ἔγινεν σχεδὸν μέχρι σήμερον αἰσθητὴ εἰς τὰς τάξεις τῶν εὐεργετουμένων του.

Λείπει ἀκόμη ἡ εἰκὼν τῆς κ. Ἐλένης Γρίβα, ἐνεργοῦ Προέδρου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καθὼς καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Συνδέσμου, ἣτις τόσον εἰργάσθη καὶ ἔδρασε κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν καὶ ὡς κυρία ὑπερόχον μορφώσεως καὶ χαρακτῆρος καὶ ὡς φιλάνθρωπος ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως σημασίαν.

Ἡ τῆς Προέδρου τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων καὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων κ. Ἐλένης Νεγρεπόντη, ὑπὸ τὴν δραστηριωτάτην καὶ ἐξόχως φιλάνθρωπον διοίκησιν τῆς ὁποίας τὸ Ἀσύλον προήχθη, ἐξησφάλισε στέγην καὶ παρέχει αὐτὴν εἰς ὀγδοήντα περίπου ἀποκλήρους τῆς τύχης.

Λείπουν καὶ ἄλλαι ἀκόμη εἴτε εἰς τὴν κυρίως φιλανθρωπίαν, εἴτε εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα, τὰς ὁποίας θὰ γνωρίσωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας εἰς Β' πανηγυρικὸν τεῦχος, τὸ ὁποῖον προσεχῶς θὰ δημοσιευθῇ.

H. A. M. H. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ καὶ ἐπίτιμος Πρόεδρος καὶ Προστάτις ἑλῶν περίπου τῶν ἐν Ἀθήναις γυναικείων φιλανθρωπικῶν σωματείων.

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

ΤΟ ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ δείπνον τῶν Χριστουγέννων εἶχε τελειώσει· τὰ κερὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς δένδρου εἶχαν καῖ, τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα εἶχαν σβεσθῆ καὶ τὸ πλούσιον μέγερρον ἔμενε βυθισμένον εἰς τὸ σκότος. Μόνον μερικὰ κερὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔμεναν ἀκόμη ἀναμμένα λησμονηθέντα ἀπὸ τοὺς κουρασμένους ὑπηρετάς καὶ τὸ τρέμον φῶς τῶν πίπτων εἰς τὰς τοιχογραφίας ἔδιδαν ζωὴν εἰς αὐτάς.

Ἐπὶ τῶν τοιχογραφιῶν αὐτῶν εὐρίσκετο σειρὰ ἀτελείωτος ποιμένων καὶ ποιμνίων, σκλάβων καὶ ὑπηρετῶν καὶ ζῶων ὅλων τῶν εἰδῶν, καμηλῶν φορτωμένων, ἀνάγρων, προβάτων, κριῶν, τράγων καὶ μικρῶν πηδῶντων πιθήκων. Ὅλον τὸ πλῆθος αὐτὸ ἐβάδιζε μετὸς ὀφθαλμοῦς προσηλωμένους ἐπὶ λαμπροῦ ἀστέρος ἐρυθροῦ με χρυσαῖς ἀκτίνας, ὀδηγούμενον ἀπὸ τοὺς τρεῖς Μάγους.

Ὁ Μέλχιος καὶ ὁ Βαλτάσαρ ἔφεραν στρέματα χρυσὰ καὶ μακροὺς χιτῶνας, ὁ μὲν ἐρυθρόν, ὁ δὲ χρυσιζόντα, συμφωνούντας μετὰ τὰ χρώματα τοῦ ὀδηγοῦ ἀστέρος. Ὁ εἰς ἐκράτει κιβώτιον μικρὸν καὶ ὁ ἄλλος θυμιατήριον. Ἄλλ' ὁ Γάσπαρ, ὁ μαῦρος βασιλεὺς ἦτο γυμνός. Αἱ πλευραὶ του καὶ τὸ συννεφιασμένον μέτωπόν του ἐκαλύπτοντο ἀπὸ γκιρλάνταν ἐκ φύλλων. Ἐφερὲν ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὅπως ὁ Βάκχος, δέρμα με στίγματα καὶ ἐκράτει ράβδον ὑψηλὴν με γκιρλάνταν ἀπὸ καρπούς, ἄνθη, στάχεις καὶ σταφύλια. Πολύχρωμον πτηνὸν τὸν συνῶδευε πλανώμενον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του. Ἦτο παράδοξος τοιχογραφία ὀλίγον σβυσμένη καὶ χαλασμένη, ἀλλὰ διατηροῦσα μυστηριώδη μεγαλοπρέπειαν. Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῶν Χριστουγέννων μετὰ τὰ φῶτα τὰ ἡμίσβυστα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐκινούντο τὰ ζωγραφιστὰ πρόσωπα, διευθυνόμενα πρὸς τὴν Φάτνην διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Θεῖον Παιδίον.

Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἕνα παραπέτασμα ἐκινήθη ἐλαφρὰ καὶ μία λευκὴ σκιὰ ἐφάνη. Ἦτο κόρη νεαρῶτάτη μετὰ τὸ ἔνδυμα τῆς νυκτός. Τὰ ξανθὰ της μαλλιά ἐκυμάτιζαν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Τὰ πόδια της ἐβυθίζοντο μέσα σὲ πουπουλένιας λευκαῖς παντούφλαις καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφόρει παπουτσάκια ἀπὸ χιόνια, ὡς μικρὰ νύμφη. Ἐκράτει λύχρον τρεμοσβύνοντα καὶ ἐβάδιζε τὸσον σιγὰ, τὸσον ἐλαφρὰ μέσα εἰς τὸ ὄλονεν αὐξάνον σκότος (διότι τὰ κερὰ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἐσβύνοντο) ὥστε δὲν ἐφαίνετο περισσότερο πραγματικὴ, περισσότερο ζῶσα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς τοιχογραφίας.

Ἡ νέα κόρη ἐστάθη πλησίον εἰς τοὺς τρεῖς Μάγους· ἔθεσε τὴν λάμπαν της ἐπάνω εἰς τὸ

τραπέζι καὶ πολὺ πλησίον εἰς τὴν ἀκίνητον συνοδίαν, ὀρθία, λεπτὴ, καὶ μετὰ τὰ χέρια ἐνωμένα ὠμίλησε:

«Γάσπαρ, Βαλτάσαρ, Μέλχιος, τρεῖς φίλοι μου, ἤμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν μεγάλην εἶδησιν; Δὲν εἴσθε οἱ πλέον ἀγαπητοί μου ἔμπιστοι, καὶ οἱ μυστικοί μου προστάται; Δὲν σᾶς ἠγάπησα ἀπὸ τὴν μικρὰν μου ἡλικίαν, σᾶς, διὰ τὰ ὠραῖά σας φορέματα καὶ τὸ μυστηριώδες αὐτὸ κιβώτιον καὶ σέ, Γάσπαρ, διότι ἔχεις τὸ χρῶμα τῆς γῆς, τῆς ὁποίας φέρεις τὰ σύμβολα. Ὅταν ἤμουν λυπημένη, ἠρχόμην νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὰς λύπας μου· ὅταν ἤμουν φοβισμένη, τὰ βράδνα τοῦ χειμῶνος, ἠρχόμην νὰ καθίσω πλησίον σας καὶ τὸ ἀγαθόν σας βλέμμα με καθυσύχαζεν. Ἐγινόμην τὸσον εὐκολα δυστυχῆς, ἐνθυμείσθε; Διὰ τὸ παραμικρόν, ἢ καυμένη ἢ καρδιά μου ἔπαλλε καὶ τὰ μάτια μου ἐγέμιζαν δάκρυα. Καὶ τώρα τὸ ἴδιο εἶμαι. Ἡ μητέρα μου μ' εὐρίσκει πολὺ λεπτὴν καὶ ἀδύνατον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολὺ συχνὰ κλαίω, δίχως νὰ γνωρίζω· διατί, ἴσως διὰ λύπας τοῦ μέλλοντος, ἴσως διὰ τοὺς ἀγνώστους πόνους ὅλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω καὶ οἱ ὁποιοὶ δὲν εἶνε εὐτυχεῖς. Ἀλλὰ τὴν νύκτα αὐτὴν, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐρω με ψυχρὴν χαρούμενην, διότι εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχῆς. Ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπῶ, μοῦ εἶπεν ὅτι με ἀγαπᾷ. Μοῦ τὸ εἶπεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ δένδρον αὐτὸ τῶν Χριστουγέννων, ποῦ μοῦ φαίνεται σὰν μία ὠραία φωλεά, ὅπου ἡ εὐτυχία εἶνε κρυμμένη. Ἀγαπῶ . . . ἀγαπῶμαι . . . Ὡ Βασιλεῖς μου! πόσον μεγαλειτέρα βασίλισσα ἀπὸ σᾶς εἶμαι ἐγὼ τώρα. Στέμμα θαυμάσιον με στεφανώνει. Ἡ καρδιά μου πάλλει, τὰ μάτια μου εἶνε δακρυσμένα, ἀλλὰ δὲν πρόκειται πλέον διὰ τὰς παιδικὰς μου λύπας! Εὐδαιμονία βαθεῖα με κατέχει. Ἀγαπῶμαι. . . ἀγαπῶ. Εἶμαι, δι' ἐν ὄν, τὸ ὅποιον μοῦ φαίνεται μετὰ τῶν ἄλλων, τὸ μόνον ὠραῖον, τὸ μόνον καλόν, τὸ μόνον ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, εἶμαι δι' αὐτὸ ἡ δωρήτρια τῆς χαρᾶς. Τὸ κιβώτιόν σας τὸ γεμάτον με ἀρώματα, τὸ θυμιάμα σας ποῦ πηγαίνει ὑψηλὰ με κυματισμούς, τὸ ραβδί σας μετὰ τὰς ἀνθώνιες γκιρλάνταις, τί εἶνε ὅλα αὐτὰ ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀτελείωτον αὐτὸ ὄνειρον ποῦ ἔχω μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἐμπρὸς εἰς τὰς θαυμασίας ὑποσχέσεις του! Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τὰ μάτια μου προσηλωμένα εἰς τὸ ἄστρον μου! Ὡ ἀγαπητοὶ βασιλεῖς, ποῦ βαδίζετε μαζὺ με τοὺς ποιμένας, ἀγνὸν ποιμνιον, χαρούμενοι μικροὶ πίθηκοι, καὶ ἐμὲ τὸ ἄστρον μου με ὀδηγεῖ εἰς τὸν εὐτυχισμένον προορισμόν μου, εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος δὲν μεταβάλλεται καὶ δὲν τε-

Η Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΣ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ

Πρόεδρος τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου, τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων, Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ Υ. Προστάτις πολλῶν ἑλλην. σωματείων

λειώνει, ἀλλὰ λάμπει μέχρι τοῦ θανάτου καὶ ἀκόμη ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατον!»

Ἡ μικρὰ ἀρραβωνιασμένη ἐκάθητο ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρου καὶ ἐκείθεν, λεπτὴ καὶ χαρίεσσα κινουσα καὶ μὲ τὸ ποδαράκι τῆς τὴν χιονώδη παντούφλαν τῆς, ἐμειδία πρὸς τοὺς τρεῖς Μάγους, οἱ ὅποιοι τὴν ἤκουαν σκεπτικοί :

«Μὴ λυπήσθε, φίλοι μου, ἐξηκολούθησε· Δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψετε· θὰ σὰς ἀπαιτήσω ὡς δῶρον τοῦ γάμου μου καὶ παντοῦ θὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Ἄν μείνω ἐδῶ, θὰ μείνετε, ἂν φύγω θὰ ἔλθετε μαζί μου. Τώρα πλέον ἐγὼ θ' ἀντικαταστήσω τὸ ἄστρον σας, θ' ἀκολουθήσετε τὴν τύχην μου καὶ ἴσως, ποῖος εἰξεύρει; θὰ σὰς παρυσιάσω ἓνα παιδάκι καμμίαν ἡμέραν, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἠμπορέσετε τέλος νὰ δώσετε τὰ δῶρα σας, τὰ ὅποια σὰς βαρύνουν τόσα χρόνια τώρα.

Ἐσίγησεν· ἡ νυσταγμένη κεφαλὴ τῆς ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὤμου τῆς καὶ μειδιῶσα πάντοτε ἀπεκοιμήθη.

Τότε καίτι παράδοξον συνέβη. Τὸ πολύχρωμον πτιμόν, τὸ ὅποιον ἐπλανάτο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γάσπαρ ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν τοιχογραφίαν. Ἦλθε νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τῆς μεγάλης σφαίρας τοῦ πρασίνου δένδρου, ἡ ὅποια ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ὀροφήν. Εἰς τὸ κτύπημα τῶν πτερύγων του τὰ χρωματιστὰ πρόσωπα τῶν βασιλέων καὶ τῶν βοσκῶν ἐφάνησαν καὶ αὐτὰ ζωογονηθέντα, ὁ Μέλχιωρ, ὁ Βαλτάσαρ καὶ ὁ Γάσπαρ ἔκαμαν μερικὰ βήματα. Ἀφῆκαν τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν πρὸ τῶσων αἰῶνων κατεῖχον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου καὶ ἐσβυσμένου τοπίου καὶ ἦλθαν νὰ περικυκλώσουν τὴν κοιμισμένην κόρην.

«Ἴδου ἡ ὠραιότερα σου νύκτα, εἶπε τότε ὁ Μέλχιωρ, διακόπτων πρῶτος τὴν αἰωνίαν σιωπὴν ἢ ὠραιότερα σου νύκτα ζωῆς καὶ ἔρωτος. Ὅλη ἀγνὴ ἀκόμη κοιμᾶσαι μὲ τὸν ἔρωτά σου, ὡς παιδίον πλησίον ἄλλου παιδίου. Ὡ ἀγαπημένη μικρὰ, μικρὰ ψυχὴ λεπτὴ καὶ ἀδύνατος, ποτὲ πλέον δὲν θὰ γνωρίσης νύκτα παρομοίαν, ποτὲ πλέον τόση πολλὴ εὐτυχία δὲν θὰ γεμίση τὴν ἀθάνατον σου καρδιά. Ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἰσυχία ἐχάθη διὰ σέ!»

Πόσον θὰ ὑποφέρης, εἶπεν ὁ Βαλτάσαρ· διότι θὰ ἀγαπήσης μυριάκις περισσότερον ἀκόμη πᾶρα ὅσον ἀγαπᾶς καὶ κανεὶς ἀνδρας ὅσον θερμὸς καὶ ὅσον περιπαθὴς καὶ ἂν εἶνε δὲν θὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ σοῦ ἀποδώσῃ ὅμοιον ἔρωτα. Ἡ στοργὴ σου ζωηρὰ καὶ δειλὴ συγχρόνως θὰ πάλῃ πάντοτε αἰχμάλωτος μέσα εἰς τὴν λυπημένην καρδιά σου· ἡ πεποίθησίς σου εἰς τὸ μέλλον καὶ εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ἀνθρωπίνης σταθερότητος θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ καὶ θὰ μείνησ

κουρασμένη καὶ ἀπηλπισμένη· τίποτε δὲν δύναται νὰ σ' εὐχαριστήσῃ ὅσον πρέπει. Ἡμεῖς μόνον σὲ γνωρίζομεν· σὲ εἶδομεν ρεμβώδη, λυπημένην, φοβουμένην· γνωρίζομεν ὅλην τὴν γλυκύτητα, τὸν οἶκτον καὶ τὴν καλωσύνην ποῦ ὑπάρχουν ἐντός σου. Πτωχὸ παιδί, ὁ ἔρωσ δὲν θὰ εἶνε διὰ σὲ οὔτε γλυκὺς, οὔτε καλός, ἀλλὰ πάντοτε ἀνηλεὴς, τὴν ἐλαχίστην εὐτυχίαν, θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὴν πληρώσῃς μὲ χίλια βάσανα. Γνωρίζομεν ὅλα αὐτὰ ἡμεῖς οἱ ὅποιοι εἴμεθα τόσο γέροντες!

Εἶδομεν εἰς ὅλας τὰς γενεὰς γυναῖκας ἐρωτευμένας νὰ ὄνειροπολοῦν, γυναῖκας ἐγκαταλειμμένας νὰ κλαίουν· γνωρίζομεν τὰς προδοσίας, τὰς λύπας, τὰς ἀπελπισίας, τὰς ἐγκαταλείψεις, τὰς χηρείας· εἶδαμεν τὰς μητέρας νὰ κτυποῦν τὸ στήθος, τὰς συζύγους νὰ στρέφουν τὰς χεῖρας εἰς ἀπελπισίαν. Εἶδαμεν τὴν ἀσθένειαν, τὸν θάνατον, τὴν φυγὴν, τὰ ψεύδη καὶ συνελάβαμεν ὄνειρα ἀπιστίας μέσα εἰς ὀφθαλμοὺς λατρευτοῦς. Ὡ παιδί μας, μικρὸ μας παιδί, ἐκεῖνο ποῦ ἐκλαμβάνεις δι' ἄστρον εἶνε πυρσὸς ποῦ θὰ κατακαύσῃ τὰ τρυφερά σου πτερά. Πόσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ προστατεύσωμεν ἀπὸ τὰς κακίας καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου!»

«Ἐγὼ ποῦ ἔχω τὸ χρῶμα τῆς γῆς, εἶπεν ὁ σκυθρωπὸς Γάσπαρ, σὲ πέρνω εἰς τὴν ἀγκάλην μου. Θὰ σκεπάσω τὸ ἑαρινὸν σῶμα σου μὲ φύλλα, μὲ ἄνθη καὶ μὲ καρπούς. Αὐτὴ ἡ ὄνειροπώλησις τῆς εὐτυχίας σὲ ἀποκοιμίζει μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου δὲν θ' ἀνοιχθοῦν πλέον εἰς τὴν ἀπατηλὴν μέθην αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἀπεκοιμήθης πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ εὐτυχίας, μὴ ἐξυπνήσης λοιπὸν ποτέ. Τὸ ὠραιότερον δῶρον, τὸ ὅποιον ἠμποροῦμεν νὰ σοῦ κάμωμεν, πολυαγαπημένη μας κόρη, τώρα ποῦ εἶσαι γυναῖκα πλέον, ἐτοιμὴ διὰ τοὺς πόνοὺς τοῦ ἔρωτος καὶ τὰς ἀνθρωπίνας μεταμορφώσεις, εἶνε ὁ ὕπνος εἰς τὸν ὅποιον σὲ παραδίδομεν. Εἶνε ὁ καλὸς θάνατος ὁ μητρικὸς καὶ προστάτης, χάρις εἰς τὸν ὅποιον δὲν θὰ μάθῃς ὅτι τὰ βαθύτερα αἰσθήματα δὲν διαρκοῦν πάντοτε καὶ ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος σὲ ἀγαπᾶ καὶ τὸν ὅποιον λατρεύεις, συχνότατα γίνεταί ὁ κατόπιον δῆμιός σου.»

Ἐσιώπησαν καὶ ἐγονάτισαν περὶ τὸ πάντοτε εὐτυχοῦντος παιδίου. Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν κιβώτιον ἰσχυρὰ ἀρώματα ἐξεχύνοντο καὶ ἐπλήρουν τὴν ἀέραντον αἴθουσαν, ἐνῶ πυκνὸν νέφος ἀργυροῦν περιετύλιξεν ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ κατέστησε δυσδιάκριτα. Ὅταν τὸ νέφος διελύθη οἱ τρεῖς Μάγοι μετὰ τοῦ πτηνοῦ εἶχαν ἐπαναλάβει τὰς ἐπὶ τῆς τοιχογραφίας θέσεις

Η Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΣ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ
Πρόεδρος τοῦ Σχολείου τῶν Τυφλῶν καὶ ἐπίτιμος Προστάτις διαφόρων
Ἑλληνικῶν σωματείων

των. Ἀλλὰ τὸ ἐρωτευμένον παιδί εὐρέθη νεκρὸν τὴν πρωΐαν ἐπάνω εἰς τὸν σκαλιστὸ καναπέ καὶ μέσα εἰς τὴν παγωμένην αἶθουσαν, τὴν ὁποίαν μόλις ἐφώτιζεν ἡ χειμερινὴ αὐγὴ ἀνεδί-
δετο ἄρωμα θαυμάσιον, ἄρωμα θεῖον μύρρον καὶ θυμιάματος.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΚΥΛΑ

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1909

ΔΕΝ περνᾶ πλέον ἔτος χωρὶς νὰ ἀφίσῃ ὀπίσω του ὀλίγον ἢ πολὺ φῶς, τὸ ὁποῖον φωτίζει τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἀνοίγει δρόμους διὰ τὴν εὐεργετικὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ἀποστολὴν τῆς. Εἰς ἄλλην στήλην ἀναγράφομεν ποίας μεταβολὰς ἔφεραν τὰ ἑκατὸ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν γυναικείαν ζωὴν, πῶς σιγά, σιγά αἱ γυναῖκες μὲ τὴν ἐπιμονὴν των ἔθραυσαν τὰ σιδερένια δεσμὰ καὶ ἐλεύθεραι πλέον ἔφεραν καὶ αὐταὶ τὸ μερίδιόν των τῆς προόδου, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔμεινεν ὀπίσω πολὺ εἰς τὴν γυναικείαν αὐτὴν ἀφύπνισιν. Εἰς ἓνα τέταρτον περίπου αἰῶνος ἔγειναν σχετικῶς πρόοδοι πολλὰ καὶ μεγάλα, καὶ κάθε ἔτος ποῦ περνᾶ ὑψώνει καὶ ἓνα βαθμὸν ὑψηλότερα τὴν θέσιν τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν.

Τὸ 1909 ὑπῆρξεν ἄρκετὰ γόνιμον καὶ εὐτυχές. Ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς ἤρχισε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξίσου τελειοποιήσεως εἰς τέχνας καὶ ἐπαγγέλματα τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν ἀγοριῶν. Εἰς τὴν ἀναγνώρισιν αὐτὴν ὀφείλεται ἡ διὰ διαγωνισμοῦ ἀποστολὴ εἰς Εὐρώπην διὰ κληροδοτήματος τεσσάρων μαθητριῶν τοῦ Ὠδείου πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν μουσικῶν των σπουδῶν καὶ ἑπτὰ διὰ γυναικείας τέχνας καὶ ἐπαγγέλματα. Μία νομοθετικὴ μεταρρυθμῖσις διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ Βελιανείου Δόγματος ὑποβληθεῖσα καὶ ψηφισθεῖσα εἰς τὴν Βουλὴν χειραφετεῖ τὴν γυναῖκα ἀπὸ μίαν κηδεμονίαν, ἡ ὁποία τὴν κατέτασσε μεταξὺ τῶν πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς ἀναπήρων τῆς ζωῆς.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἐπισημῶς. Διὰ τῶν ἰδίων ὁμῶς τῶν Ἑλληνίδων ἐργασιῶν καὶ προσπαθειῶν πολλὰ ἄλλα καλὰ καὶ ὠραία ἐπετεύχθησαν. Δύω ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἰατροῦς μας, ἡ πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς ὑγιεινῆς τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων δεσ. Καλαποθάκη καὶ Βασιλειάδου ἐγκαινίασαν ἐπιστημονικὰς λαϊκὰς διαλέξεις κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲ 8βρίου τὸ αὐτὸ τμήμα

προέβη εἰς ἴδρυσιν Ἀναρρωτηρίου διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποπέμπονται συνήθως ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα πολὺ πρὶν ἀνακτήσουν τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν ἐργασίαν των δυνάμεις. Τὸ φθισικτρεῖον τῆς κ. Σχλήμαν ἀπέκτησε νέον περίπτερον καὶ ἴδιον παρεκκλήσιον, ἐρρίφθη δὲ παρ' αὐτῆς καὶ ἡ ὠραία ἰδέα θερινῶν ἐκδρομῶν εἰς ἐξοχὰς τῶν πτωχῶν παιδιῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων.

Εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν καὶ Οἰκοκυρικὸν Σχολεῖον εἰσήχθησαν ἀγροτικὰ μαθήματα χάρις εἰς πεντακοσιόδραχμον δωρεὰν τῆς κ. Ἀλεξάνδρου Σκουζέ, συνέστη δὲ καὶ λαϊκὴ βιβλιοθήκη διὰ τὰς ἐργάτιδας διὰ δωρεῶν βιβλίων καταλλήλων καὶ τριακοσιδράχμου συνεισφορᾶς τῆς κ. Ταρσῆς Ἀδαμαντίδου καὶ 50δράχμου τῆς Ἀγγ. Παναγιωτάτου.

Ὁ Ἐθνικὸς Σύνδ. τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἰδίως προέβη εἰς ἐνεργὸν δρᾶσιν, διὰ τῆς καταρτίσεως τμημάτων καὶ ἐνεργειῶν αὐτῶν. Τοιαῦτα τμήματα εἶναι τὸ τῆς προστατευτικῆς νομοθεσίας, τὸ δημοσιογραφικόν, τὸ τῆς ὑγιεινῆς καὶ τὸ ἐκπαιδευτικόν. Ὁ Ἐθνικὸς Σύνδεσμος ἀπέστειλεν ἐκθέσεις τῆς δράσεως τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὸ ἐν Τορόντω τοῦ Καναδά συγκληθὲν Διεθνὲς Συνέδριον. Συνέστη ἐπίσης Σύνδεσμος Ἑλληνίδων μητέρων, τοῦ ὁποῖου ἡ λειτουργία θὰ ἀρχίσῃ πολὺ προσεχῶς. Ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνης ἐδιδάχθη μὲ ἐπιτυχίαν μονόπρακτον δράματιον τῆς κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου «Τὸ σφυρί», ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνεγνώσθη εἰς τὸν Παρνασσὸν ὠραία μελέτη περὶ τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Εἰς τὰ γράμματα ἔχομεν δύο θριαμβευτικὰς ἐξετάσεις καθηγητριῶν φιλολογίας, τῶν δεσποινίδων Ἀποστολάκη καὶ Κλεάνθους· ἡ τελευταία ἔχει τάλαντον συγγραφέως δυνατῆς καὶ πρωτοτύπου, ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ τελευταῖον δημοσίευμα εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Στὸν δρόμον τῆς ζωῆς».

Καὶ τὸ ἔτος ἐκλείσει καλλιτεχνικώτατα μὲ τὴν εἰς τὸν Παρνασσὸν διοργανωθεῖσαν ἐκθεσιν ὠραίων τοπίων τῆς δος Ἰγγλέση.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔξωτερικόν αἱ Ἑλληνίδες μας κυρίαὶ τοῦ κόσμου ἤρχισαν νὰ ἀναδεικνύονται εἰς δρᾶσιν ὠραίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. Βιργινίας Μπενάκη ἰδρύθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν προστατευτικὴ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνίδων εἰσαγγεῖα. Εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Διεθνoῦς Συνδέσμου τῆς France, διωργανώθη ἡμέρα τοῦ Ἑλλ. Τμήματος καθ' ἣν ὠμίλησεν ἡ Πρόεδρος κ. Ἀμαλία Δηλιγιάννη, σύζυγος τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Δηληγιάννη, ἀπαντῶσα εἰς προσφώνησιν τῆς κ. Misme, ὠμίλησε δὲ ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΛΙΚΗ
Πρόεδρος τῶν Σταθμῶν τῶν Α' Βοηθειῶν

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ
Πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς Σχολῆς τῶν Ἐργοχείρων

δράσεως τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἢ Ἀντιπρόεδρος κ. Ἀμαλία Βαλσαμάκη.

Ἦδη εἰς Παρισίους ἰδρύεται περιοδικόν, σκοποῦν νὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα γνωστοτέραν εἰς τὸ Γαλλικὸν κοινὸν διὰ τῆς συνεργασίας ἐπιφανῶν Γάλλων συγγραφέων καὶ Ἑλληνίδων, μὲ Πρόεδρον τῆς διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τὴν κ. Ἀμαλίαν Βαλσαμάκη, καὶ μέλη ἐξ Ἀθηνῶν πολλῶν κυριῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Σοφίας Σχλήμαν.

Ἴδου δρᾶσις, ἐκτεινομένη ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτους εἰς εὐρύτερους κύκλους πνευματικῆς ζωῆς, ἢ ὅποια συμπληρῶνει τὴν μέχρι τοῦδε ἀποκλειτικώτερον κᾶπως ἐπίδοσιν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν φιλανθρωπίαν.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΜΑΥΣΙΣ ἦτο ἀπείρως ἥρεμος. Πορφύρα καὶ τέφραι ἐστάλαζαν δάκρυα γλυκύτητος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τῶν θνητῶν τὰ βλέμματα καὶ τῶν θνητῶν αἱ ψυχαὶ ἐθωπεύοντο ὡς ἀπὸ μίαν ἀόρατον καὶ πτερωτὴν χεῖρα μελαγχολίας καὶ γλυκύτητος. Ἡ Ἀκρόπολις μετὰ τὸ ἡμερήσιον φίλημα τοῦ διαπύρου ἡλίου ἐσβύνετο τόρα καὶ ἔμενε νεκρὸν ἐρείπιον δόξης καὶ θλίψεως.

Ὁ γέρον ἔμνε ἐξηπλωμένος εἰς τὸ ἀνάκλιτρον ἔμπροσθεν τοῦ ἐξώστου. Ἀπὸ τὰ βυσινόχροα παραπετάσματα αἱ τελευταῖαι λιποψυχίαι τοῦ φωτὸς εἰσῆρχοντο μετὰ κόπου καὶ ὑπὸ τὴ δημιουργημένον αὐτὸ σκιοφῶς ἔβλεπα νὰ λάμπη μυστηριωδῶς ἢ λευκότης μόνου τῆς κόμης του καὶ ἢ ἐλεφαντινῆ τοῦ μετώπου του εὐρύτης.

— Ἐκουράσθην, μοὶ εἶπε μὲ τὴν φωνὴν του τὴν ἡπίαν, ἢ ὅποια ἔστελλεν ὡς ρυθμὸς τοῦ λόγου. Ἐκουράσθην. Ὁ ἥλιος φεύγων κάθε ἐσπέρας πέρνει ζηλοτύπως μαζύ του καὶ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ζωὴν μου. Σήμερον ἐκολύμβησα εἰς τὴν ἀνοιξιν καὶ μόνῃ ἢ ἰδέα, ὅτι ἢ ἀνοιξίς αὕτη ἦτο ἴσως ἢ τελευταία τὴν ὅποιαν ἔβλεπαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου, ἔκαμε τὰ ἄνθη νὰ ὑψοῦνται δι' ἐμὲ ὠραιότερα, μοὶ ἔπαιξε λαμπρότερα τὰ γεννήματα ὅλα τοῦ φωτὸς, τὰ θαύματα τῶν ἀρωμάτων, ὅλον τὸ τρελλὸν αὐτὸ στόλισμα μὲ τὸ ὅποιον ἐορτάζει τοὺς ἐναγκαλισμοὺς τῆς ἢ φύσις. Καὶ τώρα;

— Τώρα μὲ τὸ ψῦχος τῆς ἐσπέρας ἢ κούρασσις ἐπέρχεται ἀπογοητευτικῆ εἰς τὴν ψυχὴν

μου καὶ ἢ ματαιότης τῆς ζωῆς μου ἀρχίζει νὰ κλαίει μέσα μου συνηλὰ δάκρυα. Μοὺ φαίνεται ὅτι ψαύω τὴν εἰρωνίαν μιᾶς ὑπάρξεως σκορπισθείσης εἰς μάτην.

Μοὺ λέγεις κᾶποτε νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ζωὴν μου καὶ ἂν ἤθελα νὰ σὲ εὐχαριστήσω μὲ λέξεις ὀλίγας, θὰ σοῦ ἐξιστοροῦσα τὴν δίψα τὴν ἄσβυστη, τὴν προσπάθειά μου τὴν αἰωνία καὶ χωρὶς σκοπὸ πρὸς τὸ ἰδανικό.

Εἶδες καὶ σὺ τοὺς μικροὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοὺς ξανθοὺς μὲ τὰ μάτια τὰ γαλανά, τοὺς κατὰκτητικὸς ἐκείνους υἱοὺς τῶν Κελτῶν, οἱ ὅποιοι γεμίζουν μὲ αἵματα πολλὰ κάθε χρόνο τὰς χαράδρας τῶν Ἀλπεων; Ὅπως καὶ ἐκείνοι οὕτω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο μάταιο πρᾶγμα ζητῶ. Ἀναρριχῶνται, σπαράσσουσι τοὺς ὄνυχας των, παγῶνουσι τὸ σῶμα των, τείνουσι τοὺς μῦς των καὶ παίζουσι εἰς καθημερινὸν παιγνίδι τὴν ζωὴν των ἐπάνω στοὺς γλυστεροὺς τοίχους τῶν πάγων.

Καὶ θέλουσι καὶ αὐτοὶ νὰ ἀνέβουν. Τίποτε ἄλλο. Θέλουσι ν' ἀνέβουν χωρὶς αἰτίαν εἰς τοὺς πύργους τοὺς παρθένους τῆς χιόνος εἰς τὸν καθαρόν ἀέρα, τὸν χαλκευθέντα δι' εὐρέα στήθη, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔγιγε τὸ ἔδαφος διὰ νὰ τὸ πατήσῃ πόδι κανενός, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος μόνος ἀπλοῦται βασιλεὺς τῶν ἐφημέρων ἰδιοτροπιῶν καὶ τῶν ἐφημέρων οἰκοδομημάτων τοῦ ὕδατος. Τίποτε δὲν εἶνε δι' αὐτοὺς, οὔτε ἢ ἀντανάκλασις τοῦ φωτὸς τὸ ὅποιον τυφλώνει, οὔτε ἢ ἐξάντλησις, οὔτε τὸ χιόνι, τὸ ὅποιον πληγώνει καὶ παραλύει, οὔτε ἢ ἀπιστία τῶν βαθμίδων, οὔτε ἢ πρόκλησις ἢ αἰωνία τῆς ἀβύσσου, οὔτε ἢ αἰωνία συντροφία τοῦ θανάτου ὅταν ἀναρριχᾶται εἰς τοὺς ἄμους καὶ ἐλκεί. Ὁ ὀφθαλμὸς των βλέπει μόνον τὸ δέλεαρ μιᾶς κορυφῆς ἀφθάστου....

Ὅλη μου ἢ ζωὴ ὑπῆρξεν ἐπίσης ἓνα ἀνέβασμα ἀνωφελές εἰς ἓνα βουνὸ ὑψηλὸ καὶ δημιουργημένη ἀπὸ ὄνειρα, μία προσπάθεια τῆς ψυχῆς μου νὰ φθάσῃ. Καὶ μὴ μὲ ἐρωτᾶς νὰ φθάσῃ ποῦ; Δὲν εἰξεύρω. Νὰ φθάσῃ τὸν ἥλιο ἴσως, νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὰ ἄστρα, νὰ πάῃ νὰ ξεδιψάσῃ στὴ πηγὴ τὴν κρυμένη τῆς ὑπάρξεως, νὰ πάῃ νὰ σφίξῃ τῆς ἀθανασίας τὸ χέρι.

Καὶ τώρα εἰς τὰς δύσεις αὐτὰς τὰς τελευταίας ἐνῶ ἀτενίζω τὸν ἥλιον μὲ τὰ τελευταία μου βλέμματα καὶ ἐνῶ χαιρετῶ τὰ πλάσματα καὶ τὴν ζωὴν, ἀναγνωρίζω μὲ πικρίαν ὅτι ἢ ζωὴ μου, ζωὴ πάλης καὶ ζωὴ ἐνατενίσεως καὶ ζωὴ αὐστηρότητος, διήλθε ἀνωφελής, ὅτι ὁ πυρσὸς τοῦ ἰδανικοῦ εὐρίσκειται ὑψηλὰ πολὺ καὶ ὅτι ἢ κορυφῆ, ὅπως πάντοτε, κρύπτεται ἀφθαστος ὑπὲρ τὰ νέφη.

Ὁ γέρον ἐσίγησε. Τὰ χέρια του ἐθώπευσαν μὲ ἠδονὴν τὸ βελούδιον ἀνάκλιτρον καὶ τὸ

Η Ζ. ΣΟΦΙΑ ΣΧΛΗΜΑΝ

Πρόεδρος τοῦ Φθισιατρείου ἢ Σωτηρία καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐθν. Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων

ὑφασμα τὸ μαλακὸν καὶ φρίσσον καὶ σχεδὸν ζωντανὸν τὸν ἐνεψύχωσε.

Διὰ τινα λεπτὰ ἢ σκέψις μας ἐν συγῇ ὑπερώχῳ καὶ σκοτίᾳ ἐπλανήθη καὶ ἐκολύμβησε εἰς μίαν μελαγχολίαν καὶ μίαν γαλήνην ἄφατον.

Καὶ αἴφνης ἐνῶ πέραν ἐκεῖ ὡς ἀποκάλυψις, ἀπρόοπτος, μεγάλη καὶ κατέρυθρος ἐφάνη ἄνωθεν τοῦ Ὑμητοῦ ὁ δίσκος τῆς καλῆς σελήνης, ὁ γέρον ἐπανέλαβε πάλιν ὡς ἐν μέσῳ ὁνείρου.

Καὶ εἶπε :

— Δὲν εἰξεύρω διατὶ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς τῆς μελαγχολίας μίαν ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν, λακωνικὴν καὶ μυστηριώδη τὴν ὅποιαν ἀνέγνωσα ἐπὶ ἀρχαίῳ ἐρειπωμένῳ τάφῳ

εἰς ἓνα λοφίσκον ἐκεῖ πλησίον τοῦ Κολωνοῦ. Καὶ ἔλεγεν ἢ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐκ στομάτων τῶν νεκρῶν πρὸς τοὺς προερχομένους ζῶντας: «Ὀλβια καὶ Δάφνις ἔζησαν, ἠγάπησαν καὶ ἔθαναν. Χαίρετε οἱ παρέρχόμενοι». Δὲν ἔλεγε τίποτε ἄλλο ἢ ἐπιγραφὴ αὕτη καὶ μένει τόρα ἐπὶ ἔτη ὡς μία κραυγὴ ἀγγελτήριος, ὡς μία κραυγὴ ἐλέγχου εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Οἱ δύο ἐκείνοι αἰνιγματώδεις νεκροί, τῶν ἀποίων ὁ θάνατος ἐξήλειψε πᾶσαν ἀνάμνησιν, τῶν ὁποίων ἢ κόνις ἐσκορπίσθη ἀπὸ χιλιάδων ἔτων καὶ τῶν ὁποίων, φαγομένον ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὴν σκορίαν τοῦ χρόνου, ἀπομένει μόνον τὸ ὄνομα, νομίζω ὅτι μοὺ ὀμιλοῦν ἐκείθεν τοῦ θανά-

του. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ τάφου των μοῦ ἐφάνη ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας.

Ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἐδημιούργησα μὲ τὴν φαντασίαν μου μίαν ζωὴν ἀρμονικὴν καὶ ὡραίαν καὶ τοὺς ἐνέδυσσα μὲ εὐτυχίαν.

«Ὀλβια καὶ Δάφνις ἔζησαν, ἠγάπησαν καὶ ἀπέθαναν».

Καὶ μοὶ ἀρέσει νὰ φαντάζομαι ὅτι οἱ ἡρεμοὶ αὐτοὶ νεκροὶ ἔζησαν εἰς τὴν ὡραίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος καὶ τὸ μάρμαρον ἔδιδαν φιλήματα τρελλὰ κάτωθεν τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Παρθενῶνες ὑψοῦντο θαύματα χειρῶν καὶ θαύματα ἐγκεφάλων εἰς τὴν γῆν αὐτὴν καὶ ὡραίοι θεοὶ καὶ ὡραίοι ἔφηβοι ἐνεψύχωναν εἰς γέλωτας καὶ φρικιάσεις ζῶντας χαλκοὺς καὶ ζῶντας λίθους.

Ἐγνωρίσθησαν εἰς μίαν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των κατώπρισαν κοινὰ αἰσθήματα καὶ κοινούς πόθους. Ἴσως ἠνώθησαν, διότι ἡ μήτηρ Φύσις ἠνοιξε τὰς ἀγκάλας των καὶ ἀνέμιξε τὰ φιλήματα τῶν ;

Καὶ θέλω νὰ ἠγαπήθησαν μοιραίως μίαν ὡραίαν ἡμέραν, ἴσως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰκτίνος ἐτελείωνε τὰ Προπύλαια ἢ ὕψωνε τὸν Ὀλύμπιον Δία εἰς τὴν Ἄλτιν ὁ Φειδίας.

Ἐγνώρισαν οὕτω τὸ μυστικὸν τῆς ἀγάπης καὶ δι' αὐτὸ εὔρον γλυκεῖς ὄλους τοὺς καρπούς τῆς ζωῆς. Ἡ ὑπέροχος σοφία καὶ ἡ ὑπέροχος καλλονὴ τοὺς ἀπεκαλύφθη εἰς ἓν φίλημα, τὸ ὁποῖον ἠνοιξε τὰς αἰσθήσεις των. Καὶ ἔζησαν εἰς ἓνα μειδιάμα χαρᾶς καὶ ἓνα μειδιάμα ἡλίου, ἀφρόντιδες καὶ ἐλαφροὶ μὲ τὰ μέλη γυμνά εἰς τὸ φῶς εἰς μίαν διηνεκὴ ἀπορρόφησιν καλλονῆς, ἀδελφούμενοι μὲ τὰ ἀγάλματα, φρίσσοντες μὲ τοὺς θεοὺς. Ἐζησαν, νομίζω, ὡς ἡ θάλασσα, μίαν ζωὴν ἰδιότροπον, διακόπτοντες τὴν γαλήνην τῆς ἀπολαύσεως τῶν ὡραίων ἔργων μὲ τὰς αἰφνιδίας τρικυμίας τῶν ἐπιθυμιῶν των. Καὶ τοὺς φαντάζομαι πτωχοὺς, ἀλλ' οἱ θεοὶ τοὺς εἶχον δώσει τὴν ἐπικαρπίαν τῆς φύσεως ὀλόκληρον, τοὺς εἶχον κάμει κυρίους τῆς δύσεως καὶ δεσπότας τῶν ἀνατολῶν, τοὺς εἶχον δημιουργήσει τὴν ψυχὴν ἀξίαν νὰ νέμεται τὰ σεληνόφωτα, νὰ εὐφραίνεται εἰς τὰς παρελάσεις τῶν γυμνοτήτων καὶ τὰς διουσίας ἐπικλήσεις τῶν τραγωδιῶν.

Ναί, θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι ἔζησαν ἀναμειγμένοι καὶ οἱ δύο εἰς τὸ μέγα ρεῦμα τῆς ὄλης φύσεως, δίδοντες φιλήματα διὰ μέσου τῶν ὡραίων πραγμάτων, τὰ ὅποια ἔβλεπον, τῶν ὡραίων συγκινήσεων τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ των ἐδοκίμαζε. Τὰ προβλήματα τῆς φύσεως τοὺς ἀφίαν ἀσυγκίνητους. Ἦρκοῦντο νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ λατρεύουν τὰ ἀνθη φύομενα, τοὺς ἀστέρας λάμ-

ποντας καὶ ἐγουνπέτου ἐνώπιον τῶν ὡραίων πραγμάτων μὲ ἀγνοίαν καὶ μὲ φόβον ὡς ἔμπροσθεν τῶν θεῶν.

Ὅταν δὲν εἶχον πλέον γέλωτας καὶ φιλήματα νὰ ἀνταλλάξουν, οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐδάκρουν καὶ ἕκαστος εἰς τὰ δάκρυα τοῦ ἄλλου ἔπινε ὡς ἓνα μέθυσμα νέας ἡδονῆς καὶ νέας δυνάμεως.

Καὶ νομίζω ὅτι ἔκαμαν οὕτω ἐν μέσῳ τῶν δημιουργῶν τοῦ μαρμάρου, τῶν ἐργατῶν τῶν στίχων, εἰς τὸ αἰώνιον αὐτὸ πανηγύρι τοῦ πνεύματος τῆς τέχνης, ἓνα ὡραῖον περίπατον καὶ ὅτι ἡ Ὀλβία καὶ ὁ Δάφνις ἐχώρτασαν ἀπὸ ζωῆν καὶ ἡδονὴν καὶ ἀπὸ γλυκύτητα, γενομένοι τὰ πάντα ἀδελφικῶς, μοιράζοντες μὲ μειδιάματα θλίψεις καὶ μὲ ἀφέλειαν τὰς χαράς.

Καὶ φαντάζομαι ὅτι κατόπιν πλήρεις ἡμερῶν, ἀφοῦ ὁ ἥλιος τοὺς ἐθώπευσε καὶ τοὺς ἐλίκνισε, τοὺς ἐλυπήθη καὶ τοὺς ἐφόνευσε μαζὺ καὶ τοὺς δύο μὲ ἓνα βέλος του.

Ναί, ὁ Ἀπόλλων τοὺς ἐφόνευσε, ὅπως ἐφόνευσε, κατὰ τὸν Ὀμηρον, τοὺς γέροντας τῆς Κύμης, τοὺς ἐφόνευσε καὶ τοὺς δύο μὲ ἓν βέλος χρυσοῦν καὶ ἡρεμον. Ναί, μᾶλλον ὁ Ζεὺς ἔστειλε ἓνα κεραυνὸν ὁ ὁποῖος παρέσυρε καὶ ἓνα κύμα πυρός, τοὺς ἀνέμιξε εἰς ἓνα αἰώνιον φλογὸς φίλημα. Καὶ ἀρέσκομαι νὰ πιστεύω, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Διὸς καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἀπόλλωνος διήλθε ἀπὸ τὰ ἐνωμένα στόματά των, ὅτι τοὺς ἠῦρε συνηνωμένους, καὶ ὅτι διαιώνισε καὶ διέκοψε σύγχρονως ἓνα μακρὸν των φίλημα.

...Τοιαύτην δημιουργῶ ἡρεμον, ἀπλὴν καὶ γελόεσσαν τὴν ζωὴν τῶν δύο νεκρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἰς δύο λέξεις ἔρωτος καὶ θανάτου μᾶς δίδει τὸ ἐπιτύμβιον. Καὶ ἐνῶ ἡ ζωὴ των ὑπῆρξεν ἴσως διάφορος πράγματι καὶ ἐνῶ ἡ θλίψις ἴσως τοὺς ἐπεσκέφθη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις, δι' ἐμὲ ἀπομένουν ὡς δύο ἠλιοφώτιστα σύμβολα εὐτυχίας.

Ἐζησαν, ἠγάπησαν καὶ ἀπέθαναν ἡ Ὀλβια καὶ ὁ Δάφνις καὶ εἶνε ἴσως αὐτὴ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ αἰώνιον πρόβλημα τῆς ζωῆς. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀσημαντος αὐτὴ ἐπιγραφή μένει αἰωνία καὶ ἐπανερχεται διαρκῶς εἰς τὴν μνήμην μου καὶ δι' αὐτὸ τοὺς βλέπω κάθε δεῖλην τοὺς δύο αὐτοὺς ἐνωμένους νεκρούς, νὰ ἀναδύνονται μέσα εἰς τὰ χρώματα τὰ λειποψυχοῦντα, ἐναγκαλισμένοι εἰς ἓν φίλημα καὶ νὰ μοὺ δεικνύουν τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἔχασα ἐγὼ καὶ τὴν ἀγάπην. Δὲν νομίζεις ναὶ καὶ σὺ τάχα ὅτι νὰ μεταβῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀγάπην στὸ θάνατο εἶνε ἡ ἀληθὴς μεγάλη ζωὴ ;

— Καὶ τὸ ἰδανικόν ; ἀπῆντησα ἐγὼ μὲ δισταγμόν. Ἐὰν ἤμεθα γενημένοι διὰ ἱερεῖς καὶ ἥρωες τοῦ ἰδανικοῦ ;

Ἡ κ. ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΣΤΡΕΪΤ
Πρόεδρος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος

Ὁ γέρων μὲ ἐκύταξε βαθέως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπειτα μὲ φωνὴν βραδείαν.

— Ναί, ἴσως εἶπε. Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἰδανικὸν ἐκρύπτετο μέσα εἰς τὸ σφίξιμον μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν πτυχὴν ἐνὸς ἀποκαλυπτηρίου μειδιάματος, εἰς τὴν κλίσιν μιᾶς κεφαλῆς εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν δύο χειλέων. Ἐὰν ὅλα τὰ ἰδανικὰ τὰ ὁποία δὲν εὔρον εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὰς σελίδας τῶν βιβλίων, εἰς τὰς ἀρμονίας τῶν ἀστέρων, εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, εἰς τὰς δύσεις καὶ τὰ σεληνόφωτα, εὐρίσκοντο ὅλα κρυμμένα εἰς τὴν κίνησιν μιᾶς ἐσθίτης ἐγειρομένης ;

Καὶ ὡς ἐπήρχετο λεπτόν τὸ νυκτερινὸν ψῦχος ὁ γέρων ἐφρικίασε.

Καὶ τότε τὸ δωμάτιον νομίζω ὅτι ἐγέμισε ἀπὸ θάνατον.

Ἀπὸ τὰ διηγήματα Ν. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΡΟΥΜΠΑΧΕΡ

Β

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ φιλόλογο τῆς Μπόννας, ἓνας καθηγητῆς τῆς Ἀθήνας, ἀκουσμένος γλωσσολόγος, ὅσο κι ἂν τὸ βοήθησε μὲ τὰ ἐπιστημονικά του τὰ μαθήματα τὸ καθαρώτερον κοίταμα τῆς «κοινῆς φυσικῆς γλώσσας», ὅπως τὴ λέει

ὁ Κρουμπάχερ τὴν ἐθνικὴν μας γλῶσσα, μὰ καθὼς πάντα στάθηκε πολυγρόφος καὶ σφοδρὸς πολέμιος τῆς γλώσσας τούτης κάθε φορὰ πὸν φανερώθηκε ἡ γλῶσσα τεχνικὰ δπωσδήποτε καλλιεργημένη μέσα στὰ ἔργα ὄρισμένων ποιητῶν καὶ πεζογράφων, παρουσίασε, ἀπάνου στᾶλλα του ἐπιχειρήματα, τὸ πιὸ βαρὺ, τὰ λεγόμενα ἱστορικὰ δικαιώματα τῆς καθαρεύουσας. Ἡ καθαρεύουσα δὲν μποροῦσε νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ ξαπλωθῇ ἀπὸ τὰ ξαφνικὰ καπρίτσια μονάχα κ' ἀπὸ τὰ δίκαιολόγητα «ἔτσι θέλω» κάποιων δάσκαλων καὶ μετρημένων διαβασμένων. Ἐγινε ἀπὸ τὴν οὐδενίαν τὴν ἀνάγκη τῶν πραγμάτων. Γιατὶ ἀλλοιώτικα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Καὶ ὁ Κρουμπάχερ τοῦ ἀποκρίνεται: —Σωστά. Φαινόμενα τέτοιας λογῆς πὸν ξαφνίζει: τὸ νὰ κρατιέται δηλαδὴ σὲ θρόνον δόξας μὲ χίλια μπάλσαμα καὶ μυρουδικὰ μὰ μόνιμα γλῶσσα, καὶ νὰ βρῆσκει στὸ δρόμο πεταμένη ἡ γλῶσσα πὸν ζῆ, τέτοιο πρᾶμα ὅσο κ' ἂν εἶναι θλιβερό, δὲν εἶναι ἀνεξήγητο. Τὴν διγλωσσίαν τὴν ἐφέρανε σημαντικοὶ λόγοι. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς κοροϊδεύομεν ἢ ἐκείνους πὸν πρῶτοι δῶσαν ἀφορμὴν στὴν κατάστασιν τούτην. Μῆτε ἡ τύχη, μῆτε τὸ καπρίτσιο φέρανε τὴν καθαρεύουσα. Μᾶς τὴν φέραν οἱ ξεχωριστῆς, μέσα στὴν ἱστορία, σφοδρῆς τῆς νέας ἑλληνικῆς ζωῆς. Πολὺν παράξενο θὰ εἶταν ἂν οἱ λογιώταιοι στὸ δέκατον ὄγδοον τὸν αἰῶνα μποροῦσαν νὰ σοφιστοῦνε πὼς ἔπρεπε τοῦ λαοῦ τὴν γλῶσσα νὰ μεταχειριστοῦνε μονάχα, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς λογοτεχνικῆς. Ὅμως. Τὴν ἐξηγεῖ ἡ ἱστορία, βέβαια, τὴν κατάστασιν τῆς γλώσσας πὸν γράφεται σήμερα στὴν Ἑλλάδα, καὶ τῆς ἀναγνωρίζῃ καὶ τὸ δικαίωμα. Μὰ θὰ πῆ μὲ τοῦτο πὼς πρέπει αὐτὸ τὸ καὶ νὰ ποχηθῇ ἀπόλυτο κῦρος, νὰ θρονιαστῇ τύραννος, νὰ καθῆσθαι στὸ σβέρκο, μὰ γιὰ πάντα, ἐνὸς ἔθνους; Ὅποιος τὸ φρονεῖ αὐτό, χρέος ἔχει νὰ ποδείξῃ πὼς δὲ στάθηκε ποτὲ σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου, νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν μέση μὰ κακὴν κατάστασιν πὸν τὴν προξενήσαν ἄνθρωποι φτάνει νὰ μπῆ καθαρώτερα στὴν συνείδησιν τὸ κακὸ πὸν κάνει ἕνα στραβὸ πρᾶμα, φτάνει νὰ παρουσιαστοῦν ἄνθρωποι νεώτεροι μὲ δυνατώτερη θέλησιν νὰ τὰ ἰσιάζουν τὰ στραβά. Ὅποιος τὸ πιστεύει τὸ κάποιον δίκιο, πὸν ἔρχεται ἀπὸ τὴν περίστασιν, ἀνάλλαχτο καὶ ἀσάλευτο, εἶναι οὐκ ἔστι νὰ κηρύχῃ πὼς κάθε κατάχρησιν αἰῶνα εἶναι, φτάνει νὰ τὴν σφραγίσῃ τῆς ἱστορίας ἡ βούλλα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω πὼς κρατᾶνε γιὰ ἐπιχειρήματα ξακουσμένοι σοφοὶ ἀπάνου στὸ ζήτημα τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσας τὴν θεωρίαν τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ δίκιου.—

Γιατὶ τὸ ζήτημα τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσας —

ὁ Κρουμπάχερ τὸ θεωρεῖ σπουδαιότατο, στενότητα ταιριασμένο μὲ τὸ ξανάθισμα καὶ μὲ τὴν προκοπὴ τῆς νέας ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς γραμμῆς τῆς περιφημῆς «Ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς λογοτεχνίας», τῆς σκεδιασμένης καὶ χυσιμένης μὲ ὅλη τὴν ἐπιστημονικὴν πολυμάθειαν καὶ ἀκριβολογίαν, μέθοδον καὶ ἀνεξαρτησία, ξεμυτίζει, καὶ μὲ ὅσα παστρικά λέγονται καὶ μὲ ὅσα πλάγια δείχνονται, τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἡολογᾷ σταδίαν μας καὶ τὸ νερικὴν καμπάναν χτύπημα. Θαρρεῖ πὼς ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας ἔχει πάντα στὸ λογισμόν του τὴν γνώμην πὸν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μᾶς ξηγᾷ στὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ ἔργου του. Μιὰ χαλάστρα φανερώθηκε στὴν διανοητικὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ δωδέκατον αἰῶνα, πολὺν πιὸ βαθεῖα καὶ πολὺν πιὸ φανερὴν παρὰ σὲ κάθε ἄλλο ἔθνος. Ἡ χαλάστρα τῆς διγλωσσίας. Ἡ σφραγίδα τοῦ δικεφάλου. Σὲ ὅλη τὴν παιδείαν τοὺς τὴν ἐθνικὴν μπῆκεν ἔτσι ἕνα ἐπικίντυνο στοιχεῖον τὸ ψέμα. —Πρῶτος μὲ προσοχὴ καὶ μὲ στοργὴν κοίταξε νὰ φερῶν μέσα στὴν Ἱστορίαν του ξεχωριστῆς ἐλπίδες, παράπλευρα μὲ τὰ σοφὰ καὶ νεκρόγλωσσα βυζαντινὰ γράμματα, στὴν παραπεταμένη ἴσασιν τότε δημοτικῆς λογοτεχνίας. Καὶ φέρεσε χαρακτηριστικὴν κορῶνα τῆς μελέτης του τὰ λόγια ταῦτα τοῦ Mullenhof. «Βέβαια μαντεύομαι πὼς ἡ ζωὴ στὸν πρῶτον μεσαιωνικὸν καιρὸν εἶχε διαφορετικὴ ὄψιν καὶ πὼς οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν γλῶσσα διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν γλῶσσα τῶν χρονογράφων καὶ τῶν ἐγγράφων τῶν ἐπίσημων. Πρῶτη φορὰ, μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς δημοτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς γλώσσας ξεφανερώνει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους νοῦς». Σωστά, γιατί καθὼς κ' ὁ Κρουμπάχερ τὸ παρατηρεῖ στὴν Ἱστορίαν του, ἡ δημοτικὴ μας γλῶσσα δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, καθὼς τὴν νομίζαν ἄλλοτε, τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τοῦ κομματιασμοῦ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας ἀπὸ τοὺς ξένους πὸν διαβήκανε καταχτητῆς ἀπάνου της. Ἡ δημοτικὴ μας εἶναι ὁ καρπὸς τῆς φυσικῆς μεταμόρφωσης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας μεταμόρφωση πὸν ἄρχισε ἀπὸ τοὺς πρῶτον Χριστοῦ χρόνους καὶ πὸν δὲν κρέμεται διόλου ἀπὸ ξένη ἐνέργεια.»

Ἐξακολούθησεν καὶ συμπλήρωσεν τῆς ἰδέας τοῦ Κρουμπάχερ κ' ἕνα ἐφαρμοσμένο της μεταχείρισμα ἀπάνου στὰ τωρινὰ μας εἶναι τὸ «Πρόβλημα τῆς γραφτῆς γλώσσας», μὰ ζῆ ἀκαδημαϊκὸν ὑπόμνημα γιὰ νὰ τὰκούουν οἱ σοφοὶ στὸ Μόναχο, καὶ μανιφέστο ἐπαναστατικὸν γιὰ νὰ τοῦ κηρύξουν οἱ δασκάλοι στὴν Ἀθήναν τὸν ἱερὸν πόλεμον. Ἐνὸς αὐτοῦ, τότε σπρώξαν νὰ νικατωθῇ στὸ γλωσσικὸν μας τὸν ἀγῶνα δυὸ ἀξεχώριστες δυνάμεις: ὁ ἐπιστημονικὸς του νοῦς

καὶ ἡ φιλελληνικὴ καρδιά του. Ἡ περιέργεια τοῦ ἐπιστήμονα. Τὸ γλωσσικὸν μας ζήτημα δὲν εἶναι ζήτημα μονάχα οἰκογενειακὸν ἢ ἀπὸ τὸ φυσικὸν του τέτοιον πὸν νὰ μὴν ἔχη δικαίωμα νὰ μιλήσῃ γιὰ κείνον ἢ πὸν νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸ ξεδιαλίσῃ ὁ ξένος. Εἶναι μὰ ζήτημα ἐθνωπαϊκόν, καὶ κοινωνιολογικόν, καὶ ψυχολογικόν, καὶ ζήτημα παγκόσμιον. Γίλζει—καθὼς μᾶς τὸ λέει—τοὺς γενικοὺς καὶ ζωτικὸς ὄρους κάθε ἀνθρώπινης γλώσσας καὶ λογοτεχνίας.—Θησαυρὸς γιὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ γλωσσοδίφου. Ἡ συμπάθεια ἢ φιλελληνικὴ. Γιὰ νὰ μᾶς τὴν παραστήσῃ ὁ ἀγαθὸς Γερμανὸς βρῆσκει τὰ πιὸν καρδιακὰ, τὰ πιὸ ἐνγενικὰ καὶ γενναῖα λόγια, πὸν μονάχα ἕνα στενὸν κεφάλιν καὶ μιὰ στρυφνὴν καρδίαν θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν τὴν ἐλικρίνεια. «—Καὶ πὼς μποροῦσε ἐλικρινῆς φίλος τῆς Ἑλλάδος ἀδιάφορα νὰ βλέπῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ γιὰ ἕν' ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς ζωῆς ἀγαθὰ; Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα μονάχα, ἔχει καὶ χρέος ἱερὸν νᾶμψῃ μέσα στὴν συζήτησιν, ὅσο τοῦ εἶναι βολετό. Πρέπει νὰ ἐγνωμονοῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς κάθε ξένο εἰδικὸν ἐπιστήμονα, πὸν καταγίνεται στὸ ζήτημά του, ζήτημα ζωῆς γι' αὐτοῦ, καὶ πὸν ἀνακοινῶν τὴν γνώμην του. Κυριώτατη φροντίδα τῆς ζωῆς μου, ἀπάνου ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸ γλωσσικὸν μας ζήτημα, καὶ γιατί ἐξαιρετικὴν εἶναι ἡ ἱστορικὴ καὶ γλωσσικὴ του σπουδαιότης, καὶ γιατί σκετίζεται μὲ τὰ τωρινὰ ἐνὸς ἐνγενικοῦ λαοῦ καὶ μὲ τὶς ἐλπίδες του γιὰ τὰ μελλόμενα. Δυπᾶμαι μονάχα πὼς μπαίνω σήμερα καὶ ξετάζω τὸ ζήτημα, ξένος ἐγώ, χω-

Δὲς ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗ

Ἡ πρώτη Ἑλληνὶς ἰατρός τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, πρόεδρος τοῦ τμήματος Ἑγείνης καὶ Νοσηλείας τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, γραμματεὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου καὶ πρόεδρος τοῦ Ἑγείνου τμήματος αὐτοῦ.

οὖς νὰ τὴν γνωρίζω καὶ νὰ τὴν αἰστανόμην τὴν ζωντανὴν γλῶσσα, ὥστε νὰ μπορέσω καὶ πρακτικὰ μὲ λογοτεχνικὰς ἀπόπειρας νὰ λάβω μέρος μέσα στὴν κίνησιν. Ὁ πιὸ φλογερὸς μου πόθος εἶναι νὰ εἶχα γεννηθῆ καὶ νὰ εἶχα ἀνατραφῆ στὴν Ἑλλάδα καὶ μέσα στὴν ψυχὴν μου μὰ μὲ τὴν στέρεαν τὴν πεποιθήσιν γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς γλωσσικῆς ἀναμόρφωσης καὶ μὲ τὴν ἀσάλευτην θέλησιν γιὰ τὴν πραγματοποίησίν της νὰ εἶταν ἐνωμένη ἐνὸς Σαῖσπέρου κ' ἐνὸς Γκαίτε ἡ ποιητικὴ δύναμιν.»

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΑΣΧΑΡΙΔΟΥ

Πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ τοῦ Παιδαγωγικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΑΛΛΙΠΡΩΗ ΗΑΡΡΕΝ

Πρόεδρος του 'Επαγγελματικού και Οικονομικού Τμήματος της 'Ενώσεως των 'Ελληνίδων, του Κυριακού Σχολείου και του Δημοσιογραφικού και Νομοθετικού του 'Εθνικού Συνδέσμου

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

'Ασπασία, Σωκράτης και μαθήτριά.

Μελομένη. Μοῦ φαίνεται. 'Ασπασία, ὡς νὰ μὴ πιστεύης πολὺ ὅτι ἡ 'Οδύσεια εἶναι ἀληθινὴ ἀφήγησις τῶν περιπλανήσεων καὶ περιπετειῶν τοῦ 'Οδυσσεύος. Τί ἐννοεῖς μὲ τὴν φράσιν «τὸ γῆρας, τὸ τζάκι καὶ ἡ φωτιά δίδουν τὴν ὄρεξιν τοῦ παραμυθιοῦ»

'Ασπασία. 'Εννοῶ ὅτι ὁ 'Ομηρος δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ 'Οδυσσεύος τὴν διήγησιν αὐτὴν. Ποιὸς ξέρει πόσοι 'Οδυσσεῖς, δηλαδὴ πόσων ναυτικῶν καὶ πόσων ταξιδιωτικῶν τῶν χρόνων ἐκείνων αἱ περιπλανήσεις καὶ αἱ διηγήσεις περιελήφθησαν εἰς τὴν 'Οδύσειαν.

'Ηρώ. 'Ὡστε ὁ 'Ομηρος ψεύδεται.....

Σωκράτης. 'Αφῆσε με νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ, 'Ασπασία.

'Ασπασία. 'Αλλ' αὐτὸ θὰ κάμω καὶ ἐγώ, φίλε. 'Ο 'Ομηρος, παιδί μου, εἶναι πρὸ παντὸς ποιητής. Καὶ ὁ ποιητὴς δὲν ἔχει καμμίαν ὑποχρέωσιν, νὰ παρκαλοῦθῃ τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ ζητῇ τὰς πηγὰς τοῦ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἀλή-

θειαν. 'Ο ποιητὴς ἐμπνέεται ἀπὸ μίαν ὠραίαν καὶ μεγάλην πρᾶξιν, ἀπὸ μίαν εἰκόνα τῆς φύσεως, ἀπὸ ἓν ὑψηλὸν ἰδανικόν. Καὶ περιγράφει ὅλα αὐτά, ὅχι ὅπως εἶναι πραγματικῶς καὶ ὅπως τὰ βλέπει ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλ' ὅπως τὰ βλέπει αὐτὸς μὲ τὴν ποιητικὴν του ἀντίληψιν καὶ μὲ τὴν παραστατικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του.

'Ο 'Ομηρος εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἔπη κατάρθωσε νὰ περιλάβῃ καὶ ζωγραφῆσῃ καὶ ὑμνήσῃ, ὅχι μόνον ὠρισμένα πρόσωπα καὶ ὠρισμένα πράξεις, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς τῆς ἐποχῆς του ὑπὸ ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις.

Καὶ ἀκριβῶς διότι τόσον τέλεια, τόσον ποιητικὰ, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀνθρώπινα συγχρόνως ἐζωγράφησεν ὅλα αὐτά, δι' αὐτὸ τὸ ἔργον του εἶναι τόσον τέλειον καὶ τόσον ἀθάνατον.

Μελομένη. 'Ὡστε ὁ κύκλωψ ὁ μονόφθαλμος καὶ ἡ Κίρκη καὶ ἡ Καλυψώ.....

'Ασπασία. Κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον φαν-

κ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΖΑΛΤΑΝΟΥ

Πρόεδρος τῆς Σηροτροφικῆς 'Εταιρείας, τῆς ἐπὶ τῶν προσφύγων ἐπιτροπῆς καὶ φιλελληνικοῦ κομητάτου ἐν 'Αγγλίᾳ.

κ. ANNA ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Πρόεδρος τῆς Προόδου

ταστικά. Βεβαίως ὁ 'Οδυσσεὺς ποῦ ἦτο τόσον ἐξυπνος καὶ τόσον πονηρὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε μεταδώσει τοιαύτας πληροφορίας διὰ τὸ ταξίδι του. 'Ισως οἱ κούρται του, ἴσως ἄλλοι θαλασσινοὶ ἀπλοῖκοι καὶ ἀμαθεῖς, νὰ εἶχαν ἐκλάβῃ τὰ πρῶτα ἡφαίστεια ποῦ ἀντίκρουσαν ἀπὸ τὸ πέλαγος νύκτα ὡς γίγαντας μὲ πύρινον ὄφθαλμόν. 'Ισως αἱ ὠραῖαι γυναῖκες καὶ αἱ ὠραῖαι πόλεις τῆς νοτίου 'Ιταλίας μὲ τὴν πλουσίαν βλάστησιν καὶ τὴν μουσικὴν ἰδιοφυίαν, νὰ ἔγειναν οἱ Κύκλωπες καὶ ἡ Κίρκη καὶ ἡ Καλυψὼ ποῦ ἐγογγύευσαν καὶ ἐμάγευσαν τὸν 'Οδυσσεῖα.

'Η δεκαετής ἀπουσία ἐνὸς βασιλέως ἀπὸ τὸ βασιλείον του καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν του ὤφειλε νὰ δικαιολογηθῇ ἀπὸ τὸν ποιητὴν, τὸν ὁποῖον ἔθελεξεν ἡ περὶ τῆς πίστεως τῆς Πηνελόπης παράδοσις. Αὐτὴν λοιπὸν λαμβάνει ἀρχικῶς ὡς κέντρον ἔλξεως καὶ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ προδότου καὶ ἐπιόρχου καὶ παραλυμένου, ἴσως, συζύγου παρουσιάζει ὡς σειρὰν μαρ-

τυρίου καὶ ἐκδικήσεως τῶν θεῶν διὰ τὴν πρὸς τοὺς Τρώας προδοσίαν. 'Ακόμη καὶ ὅταν εὐόισκεται εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Καλυψοῦς, μέσα εἰς τὴν μυθώδη πολυτέλειαν τῆς φύσεως καὶ τῆς Τέχνης, ἡ Πηνελόπη τὸν ἐλκύει, τὸν μαγνητίζει, τὸν κάμνει νὰ ποθῇ τὸν καπνὸν τῆς οικιακῆς ἐστίας. Μὲ πόσῃν ἐπιτηδεϊότητα καὶ τέχνην ὁ ποιητὴς πλέκει ἐπεισόδια ἐπὶ ἐπεισοδίων, φανταστικά μὲ πραγματικά, ὅ,τι εἰξεύρει ἀπὸ ταξείδια, ὅ,τι ἤκουσεν ἀπὸ γραίας μικρὸ παιδί καὶ ἀπὸ παλαιότερους τοῦ αἰδοῦς μεγάλος, διὰ νὰ μὴ καταρρίψῃ τὸ γόητρον ἐνὸς ἀγαπημένου του ἥρωος τῆς 'Ιλιάδος.

Σωκράτης. Μὲ πόσῃν σκληρότητα, 'Ασπασία, ὁμιλῆς διὰ τὸν πτωχὸν 'Οδυσσεῖα! Δὲν εἶναι τάχα πιθανὸν καὶ νὰ ὑπέφερε πράγματι; Δὲν εἶναι βέβαιον σχεδὸν ὅτι, ἂν ὡς ἄνθρωπος ὑπεχώρει καὶ ὑπεδουλώνητο εἰς τὸ ὠραῖον, εἴτε ἂν ἀντιπροσωπεύετο τοῦτο ἀπὸ τὴν γυναῖκα, τὸν μεγάλον μαγνήτην πρὸς τὸν ὁποῖον φέρονται πάντοτε οἱ ἄνδρες, εἴτε ἀπὸ καλλονὰς τύπων

Μπλάκουελ συνέστησεν ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ἑταιρίαν μεριμνῶσαν διὰ τὴν δημοσίαν υγείαν μὲ παραρτήματα εἰς τὰς διαφόρους πόλεις διανεμόντα τροφήν, ἐνδύματα, χρήματα κλπ. εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀνεγνωρίσθη παγκοσμίως καὶ δι' αὐτῆς πολλὰι γυναῖκες ἐγένοντο γνωσταὶ καὶ ἡ γυναικεία δράσις ἐξετιμῆθη πολὺ.

Ἡ Ἰουλία Οὐόρντ Χάου ἐδημοσίευσεν τὸν περίφημον «Πολεμικὸν Ὑμνον τῆς τῆς Δημοκρατίας» κατὰ τὸ 1862.

Κατὰ τὸ 1863 ἐγένοντο δεκατὶ γυναῖκες εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ζυρίχης καὶ κατὰ τὸ 1872 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γενεύης.

Ἡ μὲν Ἐλισάβετ Γκάρρετ ἔλαβε κατὰ τὸ 1875 δῖπλωμα ἰατρικῆς· εἶναι ἡ πρώτη Ἀγγλίς, ἡ ὅποια ἔτυχε τῆς τιμῆς αὐτῆς.

Ἡ Κὰ Μπέλλα Μάνσφιλτ ἐνεφανίσθη ὡς δικηγόρος εἰς τὸ δικαστήριον Ἰόβας τὸ 1869· εἶναι ἡ πρώτη γυνὴ δικηγόρος.

Ἀπὸ τοῦ 1860 αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν δημοσίᾳ. Μεταξὺ τῶν ὀμιλητριῶν διακρίνοντο ἡ Ἐλισάβετ Καντί Στάντον, ἡ Σωσάνα Ἄντονου, ἡ Λουκία Στάου ἡ Μαίρη Λίβερμορ καὶ ἡ Ἄννα Ντίκινσον. Ἐπίσης κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας αἱ γυναῖκες ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ διαχειρίζωνται τὴν ἰδίαν περιουσίαν, ὡς καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας των κερδιζόμενα χρήματα· ἀκόμη ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ συντάττουν τὴν διαθήκην των καὶ σχεδὸν εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Δανίαν, εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν ἐδόθη εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζουσι κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς. Ἦδη εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τὴν Φιλανδίαν, τὴν Νορβηγίαν καὶ εἰς ὅκτῳ κράτη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν πρὸς χωρήθη ἡ πολιτικὴ ψήφος εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατὰ τὸ 1874 κίνημα γυναικῶν ἔλαβε χώραν ἐν Ἀμερικῇ ἐπονομασθὲν «Γυναικεία Σταυροφορία». Ἦρχισεν εἰς τὸ Ὁχάιον καὶ ταχέως ἐξετάθη εἰς ὅλην τὴν χώραν. Γυναῖκες καθ' ὀμάδας εἰσῆρχοντο εἰς τὰς αἰθούσας, παρεκάλουν, ἀπήτουν, ἤρπαζον τὰ ποτὰ καὶ τὰ ἔχυναν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὸ κίνημα αὐτὸ κατέληξεν εἰς τὴν σύστασιν «Γυναικείου Χριστιανικοῦ Συνδέσμου Ἐγκρατείας» καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνετέθη πλέον καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὰς γυναῖκας μὲ ἀρχηγὸν τὴν Φραγκίσκαν Ὁαίλαρντ καὶ Πρόεδρον τὴν κ. Frances Villards.

Σήμερον αἱ γυναῖκες ἐργάζονται εἰς πάντα κλάδον ἐπιστήμης, τέχνης καὶ βιομηχανίας καὶ κατέλαβον ἐπιφανεῖς θέσεις. Μηχανικοὶ σιδηροδρόμων, γεφυρῶν, ἀτμοπλοίων, δικηγόροι, ἰατροί, ἱερεῖς, δημοσιογράφοι, κριτικοὶ, συγγραφεῖς, ἀνώ-

τεροι ὑπάλληλοι εἶναι χιλιάδες πολλαί· ὁ διορισμὸς ὡς στρατιωτικοῦ ἰατροῦ τῆς Δοκτορέσσας Ἀνίτας Νιουκόμ πέντε ἔτη μετὰ τὴν εἴσοδον τῆς πρώτης γυναικὸς εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἀνοίγει καὶ τὰς θέσεις τοῦ στρατοῦ εἰς τὰς γυναῖκας. Φαίνεται ὅτι τὸ τμήμα τῆς οἰκονομίας τόσον τοῦ στρατοῦ, ὅσον καὶ τοῦ στόλου θὰ ἀνατεθῆ εἰς γυναῖκας, αἱ ὅποια κατέλαβον ἐξ ἄλλου εἰς Ἀμερικὴν τὰς κυριωτέρας θέσεις τῶν νοσοκομείων καὶ χειρουργείων τοῦ πολέμου καὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἀφότου δὲ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας αἱ γυναῖκες συνεδέθησαν εἰς ἑκατομμύρια ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ κατὰ τῶν αἰματοχυσίων, ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ἡ φοβερὰ αὕτη μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος θὰ καταπολεμηθῆ καὶ οἱ λαοὶ θὰ λύσουν τὰς διαφορὰς των διὰ διαιτησίας.

Ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος τῶν Γυναικῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἀντιπροσωπεύονται ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλαι αἱ φυλαὶ εἶναι τὸ κορυφωμὸν τῆς γυναικείας δράσεως τῶν ἑκατὸν τελευταίων χρόνων καὶ εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ὅποια θὰ λύσῃ ὀλοτελῶς τὰ γυναικεία δεσμὰ καὶ θὰ καταστήσῃ εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους λαοὺς τὴν γυναῖκα παράγοντα ἀληθινῆς προόδου καὶ ἐξυψώσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ ἔμβλημα τοῦ Διεθνoῦς Συνδέσμου στηρίζεται εἰς τὴν διὰ τῆς δικαιοσύνης ἀνθρωπίνην ἀλληλεγγύην, αὐτὴν ἣν ἐκήρυξεν ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ οὐκ ἐν ἄρρην καὶ θῆλυ. Τοῦ Συνδέσμου προΐσταται ἡ λαίδη Abeerdeen ἀπὸ τὰς ἐπιφανεστέρων γυναικῶν τῆς Ἀγγλίας, ἐκλεχθεῖσα ἐπὶ δύο κατὰ σειράν πενταετίας, καὶ μίαν ἀκόμη πρὸ τῆς πενταετίας τῆς Ἀμερικανίδος κ. May Wrigt-Se-Wal.

Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΚΥΛΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Γιὰ νὰ βαλθῆ σὲ στίχους (ισπανικοῦς).

Ἀπάνω ἀπ' τὴν ξεχωριστὴ Ἀγία Τράπεζα, ἓνας κακοφκειασμένος Χριστὸς κρέμεται ἀπ' τὴν κρεμάλα τοῦ Σταυροῦ.

Εἶνε κατάμαυρος σὰν τὸ πετσί τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶνε ἀπὸ καιρὸ πεθαμένος.

Ὁ Χριστὸς αὐτὸς εἶνε καμωμένος ἀπὸ μπαμπάκι καὶ σκεπασμένος μὲ ἀνθρώπινο πετσί.

Τὸ κεφάλι του γέρνει στὸ στήθος ἐπάνω, ὁ λαιμὸς του εἶνε τόσο ἀδύνατος, ποῦ μοιάζει σὰ σκοροφαγωμένο σχοινί.

κ. ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ὑφηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ πρώτη Ἑλληνὶς ἰατρὸς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἰατρὸς τοῦ Ὑγειονομείου Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἑλλην. Νοσοκομείου.

Στὴν ἄκρῃ τοῦ σχοινοῦ αὐτοῦ τὸ κεφάλι σεῖεται καὶ κουνιέται στὸ μικρότερο φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καὶ ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὅλο γέρνει πειὸ θλιβερὰ κατὰ τὸ στήθος.

Μὰ τὸ κεφάλι δὲν τὸ κουνεῖ οὔτε κανένα σχοινάκι, ποῦ τὸ σέρνει ὁ ἑφημέριος, οὔτε ὁ ἄνεμος... Οὔτε οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων τοῦ σπάξουν τὰ κόκκαλα τοῦ λαιμοῦ.

Γιατὶ ἂν εἶν' ἔτσι ἀπελπισμένος ὁ Χριστὸς

ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ Ἀγία Τράπεζα εἶνε γιατί μες στὸ ἔρημοκλήσι πουθενὰ δὲν βρίσκεται κρεμασμένη ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ ἀνθρώπινο πετσί εἶνε ἴσως ὁ μοναχὸς Χριστὸς, ποῦ ποτέ του δὲν ἀκούει τὰ λόγια τῆς μάννας: «Πῶς ποιεῖς, δυστυχισμένο μου παιδάκι!»...

ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΚΟΜΜΕΝΖ

(Μετάφρασι Π. Νιρβάνα).

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όσο περνάν τὰ χρόνια μου
κι' όσο περνῶ μὲ κείνα,
τόσο γλυκὰ τριγύρω μου
μοσκοβολᾶν τὰ κρίνα
τῶν πρωτινῶν ἀπρίληδων
τὰ παιδιακίσια χρόνια
μοῦ κελαϊδᾶν, ἀηδόνια
σὲ νύχτες καὶ σ' ἔρμιες.

Καλῶς τα τὰ χριστόφωμα,
καλῶς τὸν ἄη Βασίλη!
Παιδάκια μὲ τὰ κάλαντα
στὰ λιγερόχη χαίλη...
Σὰ μυστικὸ ξημέρωμα,
τοῦ λιβανιοῦ οἱ ἀχνάδες,
ἀνάψαν οἱ λαμπάδες,
κι' ἀστράψαν οἱ ἐκκλησιές.

Καλῶς τα τὰ σπιτινίτικα
μεθυστικὰ γιορτιάσια.
Στὰ μάτια τοῦ μισόκοπου.
μαγιάτικα κεράσια
ροδίζουν καὶ σταλαῖζουν
τὴ γλύκα καὶ τὴ δρόσο·
πεινῶ, καὶ πάω ν' ἀπλώσω
τὰ χέρια πρὸς αὐτὰ.

Κι' ἀπάνον ἀπ' ὅλα—ὦ θύμηση—
καλῶς μου τὴν, τρεμούλα
γὰ τὴν παιδούλα, τοῦ εἶναι μου
τὴν πρώτην ρηγοπούλα.
Καλῶς το, πρὸς τὸ βράδιασμα
τὸ γαλητὸ ἀκρογιάλι.
Ἐγὼ εἶμουν ἡ μεγάλη
τοῦ πάθους τρικνημά.

1909

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Α' ΒΑΣΙΛΕΙΑΤΙΚΟ.—ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Τὴ νύκτα ἐφές, ὅταν, ὠραία παρθένα,
λίγη ὁ χρόνος ἀκόμα εἶχε ζωή,
ἐνῶ θωροῦσε ἀπὸ τ' ἀστέρια ἐσένα
στὸ νέο του τέκνο ἀκούστηκε νὰ πῆ:
Ἐἶνε ὁ κόσμος δικός σου ὅλα ν' ἀλλάξης,
νὰ φθείρης ὅλα, ὡς βούλεσαι, ἤμπορεῖς·
ἀνίσως τέτοια κάλλη ὁμως πειράξης,
ἄνθια καὶ χλόη ποτὲ νὰ μὴ χαρῆς.
Μνήμη γλυκεῖα τῆς ἐποχῆς μου ἀφίνω

σὲ λίγα στήθια χαραγμένη ἐγώ,
γιατὶ στὴν πρώτη ἀγάπη ἀνοιξα ἐκείνο,
ποῦνε καὶ τώρα ὡσὸν ἀγγέλου ἀγνό.
Μὴ μὲ φθονῆς ὀλόλαμπρη, μεγάλη
θὰ μείνη πάντα ἡ φήμη σου στὴ γῆ,
ἄν, ὡς προλέω, γιὰ τὸ ξανθὸ κεφάλι
πλέξης τοῦ γάμου τὸ στεφάνι ἐσύ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

(Ἐκ τῆς Λύρα τῆς Ἑλλ. Ἐκδ. Ἑταιρίας)

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Ἐν ἄστρο ἀκολουθῶ καθὼς οἱ Μάγοι
ἀκολουθοῦσαν τὸ ἄστρο τοῦ Μεσσία...
Ἐλόγγρα σκοτιάδι, ἀπελπισία
κι' ὁ δρόμος ποῦ πατῶ πέτρες καὶ πάγοι.

Σὲ ποῖα καινούργια Βηθλεὲμ γεννᾶται
ὁ νέος Θεός, ἡ ἀλήθεια ἡ δοξαμένη;
Ρωτῶ, κι' ὁ κόσμος γύρω μου σωπαίνει
καὶ μὲ θωροῦν παράξενα οἱ διαβάται.

Βαδίζω καὶ πατῶ τ' ἀγκάθια χάμου
κρατῶντας ὅσα δῶρα ὁ νοῦς μου βάνει:
γιὰ σμύρνα, γιὰ χρυσάφι, γιὰ λίβανι,
τὰ δάκρυα, τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρά μου.

Πελάγη ἐμπρός, κρεμνοὶ καὶ βᾶτοι πίσω,
κι' ἡ νύκτα ἡ ἀξημέρωτη σιμόνει...
Ἐἴ ἄστρο, τῆς ψυχῆς ἐλπίδα μόνη,
ποῦ μ' ὀδηγεῖς; καὶ ποῦ θὰ σταματίσω;

Μαζεύεται τῆς Μοίρας μου τὸ νῆμα,
λιγότεψε ἡ πνοή μου μέσ' στὰ στήθια.
ποῦ θὰ τὴν εὔρω τέλος τὴν Ἀλήθεια;
καὶ τ' ἄστρο μ' ἀποκρίνεται: στὸ μνήμα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γεννήθηκεν ὁ Βασιλεὺς ἐστὸ χῶμα
Παλάτι του—μὰ φάνη— καὶ πορφύρα,
Τ' ἄχρῳα ποῦ τοῦ σκέπαζαν τὸ σῶμα,
Τὸ σάβανο ποῦ τοῦ πλεκεν ἡ Μοῖρα.

Γεννήθηκεν ὁ Βασιλεὺς καὶ μόνος,
Μόλις ἡ οὐράνια ἡ ἀρετὴ τον ἐφάνη,
Ἐναν σταυρὸ τοῦ ἐτάξανε γιὰ θρόνον,
Γιὰ στέμμα του ἕνα ἀκάνθινο στεφάνι.

«Καίρι!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

ΤΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἀπόψε εἶνε ὅλα τὰ κερὰ χαρμόσυνα ἀναμμένα,
Καὶ ἡ Λύπη τώρα ἐδίπλωσε τὸ μαῦρό της φτερό.
Ἡ Πίστις στέκει ὀλόλευκη, μὲ χέρια σταυρωμένα
Καὶ λάμπει τῆς στὸ μέτωπο τὸ ἀστέρι τὸ ἱλαρό.

Μὰ σένανε, ὦ βρῦθυμη ψυχὴ καὶ ὄνειροπλάνα
Δὲ σὲ καλεῖ ἡ γλυκὸλαλή τῆς ἐκκλησιᾶς καμπάνα,
Καὶ μὲς τὴν ἔρμη κάμαρα ποῦ ἐκλείστηκες καὶ μένεις
Κρατεῖς τὰ μάτια σφαλιστά, τὰ γείλη· καὶ σωπαίνεις..

ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθῆναι

Ἡ ἀλησμόνητος

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ἡ πρώτη Ἑλληνὶς διηγηματογράφος

ΚΩΜΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΓΟΙ

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται
μάγοι πολλοὶ μὲ δῶρα
καὶ μουσικοὺς θιάσους,
καὶ τὸν Θανάση βλέπουνε
σὰν Προμηθεά τώρα
σὲ ζάχαρης Κανκάσους.
Γονατιστὰ τὸν προσκυνοῦν,
τὸν πολυμακαρίζουν
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν,
τὴν σμύρναν μὲν ὡς ἄνθρωπον,
χρυσὸν γιὰ νὰ τὸν δῆ,
τὸν λίβανον δ' ὡς μάρτυρα
κι' ὡσὸν παπᾶ παιδί.

Σήμερον σωτηρίας μελλούσης τὸ κεφάλαιον,
σήμερον ἀνεφάνη τὸ κλέος τὸ παμπάλαιον,
σήμερον μεταλλεῖων μεγάλων ἡ φανέρωσις
σήμερον εἰς τὸ Κράτος Χαλάρων ἀφιέρωσις.

Σήμερον ὁ Θανάσης
ἀληθινὰ] κρατύνεται
κι' οὐνόπνευμα ποικίλον
καὶ ζαχαριέρα γίνεται.
Ὅθεν αὐτῷ βοῶμεν
κι' ἔμεῖς ἐκ περισσοῦ
Χαῖρε, ζαχαρωμένε,
καθένας μετὰ σοῦ.

«Ρωμῆς»

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Καινούριος χρόνος!... τί χαρά! τί εὐτυχία πάλι!
ὅλοι βαστοῦνε κάτι τί καὶ εἰς τὰ δύο των χέρια,
ὅλοι χαρούμενοι κτυποῦν ἔσθον τοῦχο τὸ κεφάλι
καὶ βλέπουν τοὺς λογαριασμούς καὶ τὰ παληὰ τεφτέρια.

Βλέπω κι' ὁ δύστυχος ἐγὼ σ' ἕνα μικρὸ τεφτέρι.
κανεῖς σ' ἐμένα δὲν χρωστᾷ, σ' ὅλους ἐγὼ χρωστῶ,
βλέπω δὴ ἐπιτόμια εἰς ἕναν καρτσέρη
καὶ δώδεκα ἐξάστιχα ἔσθον Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται, ἀδέρφια μου πηλάλα
μὲ ὅλους τοὺς προγόνους μας ἔσθον σέβρα του καθάλλα.
μὲ μίαν διακοίνωσιν ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου.
κι' ἀρματωμένος κι' ὑψηλὸς ὡς κέδρος τοῦ Λιβάνου.

Ἀη-Βασίλη Τσελεπῆ, γιὰ πές μου ἔσθον θεό σου;

σει με ένα πρόγονο του Λέλο, έπροξενούσε εις την Έλένην επιθυμίαν οδυνηράν και ένα είδος μαγείας. Είχε το περσικό αίσθημα ότι της άνηκε το δάκτυλίδι αυτό: και της ήρχετο ή επιθυμία να το δοκιμάση, να το αισθανθής εις το δάκτυλό της, έστω και δια μίαν στιγμήν.

Κάθε ήμέραν, ο Λέλο, έπρογευμάτιζε και έγευμάτιζε εις το ξενοδοχείον του Κυρινάλ. Από καθαρών γυναικείων ένστικτον, χωρίς επιθυμίαν να τον επανακτήση, ή Έλένη έβραζε εις την τουκαλέττα της μεγάλην φροντίδα. Όπως και αν είχε το πράγμα ή παρουσία του κόμητος της έπροξενούσε ευτυχίαν, την οποίαν κανέν άνθρωπον αν δεν της είχε ποτέ δώσει, άλλ' ή ευτυχία αυτή ένειχε εγωισμόν, διεκόπτετο από άπτόμα σφιγξήματα της καρδιάς, τα όποια την έκαναν εις το καθημερινόν αυτό γεύμα να περνά ώρας εκτάκτου πόνου. Από φόβον μήπως ή ψυχρότης της αποδοθής εις πείσμα, έπροσπαθούσε να είνε εύθυμος, χωρίς να κατορθώνη να είναι έντελώς φυσική. Ο Λέλο την έμεταχειρίζετο με αγάπην και οικειότητα την έλεγε συχνά, «θεία μου», και ο τίτλος αυτός ο όποιος την έγύρασκε, την εξώργιζε εις μεγάλον βαθμόν. Η Δώρα διεσκέδαζε τον Sant Anna, άλλ' ή Έλένη τον ένδιέφερε. Η όμιλία της είχε περισσότεραν συνέχειαν, και του ήρεσε να την ακούηνά όμιλη. Όταν έμενε πολλήν ώραν σιωπηλή της έλεγε μειδιών.

— Έ λοιπόν! σιωπάτε σήμερα;

Και ή άπλη αυτή λέξις έδιδε εις την Έλένην έκτακτον χαράν. Ένίοτε ή λάμψις της καλλονής της έκανε τον νέον να μίν ήμπορη να σηκώση τα μάτια του απ' επάνω της, άλλ' χωρίς να έχουν την φλόγα της άλλοτε τότε εκείνη υπό την επίρροήν άσυνειδήτου πόνου έγίνετο ψυχρά, σκρκαστική. Όταν παρεφέρετο, εκείνος έστρεφε προς αυτήν βλέμμα έκπληκτον, έρωτηματικόν και μειδιάμα λεπτό έπερνούσεν εις τα χείλη του. Το μειδίαμα αυτό την έπλήγνε ως ύβρις και την παρκολουθούσε επί ολοκλήρους ήμέρας.

Εις την θέσιν της κ. Ρονάλδου, μία Έρωπαία, μία καθολική, συνειθισμένη να εξετάζη την συνείδησίν της, άμέσως θα έγνώριζε πως να κανόνιση τα αισθήματά της προς τον Sant Anna. Κατά τον βαθμόν της τιμιότητός της, θα επάλαιε με περισσότεραν ή όλιγωτέραν ενεργητικότητα κατά του έρωτός της και πάντοτε θα εύρισκε εις την ήθικην αυτήν πάλην χαράν ιδιαιτέραν. Η Έλένη παρ' την μόρφωσίν της, δεν είχαν όπως αι περισσότεραι από της συμπατριώτισές της, παρ' παιδικήν γνώσιν της ανθρώπινης καρδιάς. Έπίστευε και επανελάμ-

βανε πάντοτε, ότι αι άρχαι και ή καλή άνατροφή ήσαν άρκετά, όχι μόνον να προφυλάξουν μίαν γυναίκα από κάθε πτώσιν, άλλ' ακόμη να την κάμουν άτρωτον. Και εις πείσμα όλων αυτών ο έρωσ είχε κυριεύσει την ψυχήν της, εξέτέλει το μυστηριώδες έργον του, και μετέβηλε τον χαρακτήρα της.

Αι έπίσημοι συναθροίσεις της έπροξενούσαν νευρικήν ένόχλησιν, οι θαυμασμοί την άφιναν ψυχράν, ή ζωή της έφαινετο μελαγχολική και άνόητη. Αίσθανομένη την ανάγκην ν' άποφύγη την συντροφιάν της Δώρας, επήγαινε εδω και εκεί δια να επισκεφθής εκ νέου τους τόπους, οι όποιοι την είχαν ένδιαφέρει, και ήτο περίεργον να την βλέπη κινείσ να περιπλανάται όλομόναχη εις το Κολοσσαίον, το ίπποδρόμιον, τον τάφον της όδοϋ Άππίας, και σαν πλάσμα άπηληπισμένον να προσπαθής να προσηλώνη την σκέψιν της εις τα μεγάλα αυτά λείψανα. Κατά το διάστημα των μοναχικών αυτών περιπάτων της, ή πονεμένη ψυχή της έσυμφωνούσε με την ψυχήν της Ρώμης την οποίαν τόσοόλιγοι αισθάνονται. Όλες αυτές ή κομμητιασμένες γραμμές της όμορφιάς και της άρμονίας, όλα αυτά τ' ανθρώπινα καλλιτεχνήματα τα άκρωτηριασμένα έγέμιζαν την καρδιά της με λύπην άπρόσωπον, και καθησυχαστικήν. Αι έκκλησίαι πρό πάντων την ειλκυαν. Έως τότε τάς είχε θαυμάσει ως κτίρια, τώρα εξητούσε την ψυχήν τους, αγαπούσε την μυρωδιά τους, των τάφων, των παλαιών κτιρίων, των σβυσμένων κεριών, του λιβανιού, την ιδιαιτέραν αυτήν μυρωδιά όπου έχουν αι έκκλησίαι της Ρώμης. Έπλησίαζεν εις τα θυσιαστήρια, παρατηρούσε τους προσευχομένους, έθαύμαζε την πίστιν τους και ένστικτως έσήκωνε το άνήσυχον βλέμμα της εις τάς λαμπρούσας εικόνας της Παναχγίας.

Ο Άγιος Πέτρος την συγκινούσε με περίεργον τρόπον. Ούτε ο χρόνος, ούτε ή μεγαλοφυΐα δεν ήδυνήθησαν να κάμουν την μεγάλην αυτήν χριστιανικήν μητρόπολιν τόπον προσευχής. Παρ' το μεγαλείον των αναλογιών του, ή ψυχρότης του μαρμαρου του, ή άυστηρότης του συμβόλου του, εξεγείρουν τάς αισθήσεις περισσότερον από κάθε άλλην καθολικήν έκκλησίαν. Προς το βράδυ υπάρχουν υπό τον θόλον του έξομολογητηρίου, σκιαί μυστηριώδεις, φώτα θαυμάσια, ένα σύνολον πραγμάτων όπου φαίνονται και δεν φαίνονται, τα όποια σε περιβάλλουν και εξεγείρουν τον έρωτα και την πίστιν. Η ειδωλολατρική ψυχή έχει καταφύγει εκεί, αι λειτουργίαι, οι έξορκισμοί, αι παπικαί εύλογίαι δεν ήδυνήθησαν να την εκδιώξουν. Περιπλανάται ακόμη ή ψυχή αυτή, όπίσω από τα λευκά άγάλματα και γεμίζει το

θυσιαστήριον με ήδονήν την οποίαν δεν δύναται ν' άποφύγουν, εκείνοι τους όποιους μία μεγάλη λύπη και ένα μεγάλο πάθος έκκυαν εύαισθήτους.

Η κ. Ρονάλδου έγίνετο κακή και συχνά καταλαβάνετο από άδικαιολόγητον φόβον και έφευγε βιαστική δια να ζητήση έξω εις το φώς παρηγορίαν. Αι διάφοροι αύται έντυπώσεις έτρόμαζαν την νέαν γυναίκα και την έκαναν να πιστεύη ότι άπειλείτο από κάποιαν σπουδαίαν ασθένειαν. Η έπίμονος σιωπή του συζύγου της την έρέθιζε κάθε ήμέραν και περισσότερον. Ένόμιζεν ότι του ήτο άναγκαία δια την ευτυχίαν του και τώρα όπου άνεκάλυψε το έναντίον, αυτό την έλυπούσε και την έταπεινώνε. Αν δεν ήρχετο να την επανεύρη εις την Ευρώπην εκείνη δεν θα επέστρεφε ποτέ εις την Νέαν Υόρκην. Η άπόφασις αυτή, την οποίαν έπερνε είκοσι φορές την ήμέραν, εις το τέλος της προξενούσε μεγάλην λύπην. Έσυλλογιζετο συχνά το ώρχιον μέγαρόν της, το όποιον ήτο έργον της και περιέκλειε τόσον μεγάλο μέρος του έκυτου της. Της ήρχετο ένίοτε τρελλή επιθυμία τα το επανίδη. Έσφιγγε τότε με πείσμα τα χείλη της δια να υπερικήση την αδυναμίαν της, έκαμνε σχέδια περίεργα, να υπάγη εις τάς Ινδίας, ή να διαλευχθής και να κατοικήση εις το Παρίσι. Έπροσπαθούσε να συνηθίση τον γάμον της Δώρας, άλλ' δεν ήδύνατο να το κατορθώση. Την επέλεξεν ως εφιάλτης και της έσφιγγε την καρδιά. Απέδιδε την ταραχήν αυτήν εις την φιλίαν της με τον κ. Άσκότ. Προσπαθούσε να πιστεύση ότι έμενε εις την Ρώμην, από τον φόβον μήπως ή αίφνιδια άναχώρησις της κάμει κακήν έντύπωσιν ή πραγματική όμως αίτία ήτο το γόητρον όπου έξασκούσε επ' αυτής ή παρουσία του Sant Anna. Από την γοητείαν αυτήν, έν τούτοις, την έπροφύλατταν λαμπρά αι ψυχικαί της δυνάμεις. Ησθάνετο κάθε ήμέραν μεγαλειτέραν την ανάγκην να φύγη και εξητούσε να εύρη αίτίαν, ή όποια θα της επέστρεπε να το κάμη χωρίς παρεξήγησιν.

Η Θεία Πρόνοια έμελλε να την βοηθήση με τρόπον άπροσδόκητον. Ένα βράδυ, κατά την ώραν του δείπνου, της έδωκαν ένα τηλεγράφημα. Η σκέψις ότι ήτο δυνατόν να είνε από τον συζυγόν της έκαμε τα χέρια της να τρέμουν. Αφού το έδιάβασε, έβγαλε φωνήν χαρής: "Α! ή εύχάριστος έκπληξίς! — έίπε, με λάμπον πρόσωπον, — ο Καρλί είνε εις το Monte Carlo! Μας προσκαλεί την θεϊαν Σοφίαν και έμέ, να υπάγωμεν να τον συναντήσωμεν. Θα πάμε βέβαια.

— Στοιχηματιζόμεν ότι ο άδελφός σου, σου

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΑΣΠΡΙΩΤΗ

ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

φέρνει τὸν Ἑρρίκον καὶ ὅτι σοῦ ἐτοιμάζει νέαν σελήνην μέλιτος, εἶπε, ἀφρημένη ἢ δεσποινὶς Καρρόλ.

Ἡ Ἑλένη ἔγινε κατακόκκινη, τὰ μάτια της συνάντησαν τὸ ἐμπαικτικὸν βλέμμα τοῦ Δέλο, καὶ τὰ βλέφαρά της ἐκινήθησαν.

Ὁ κ. Ρονάλδος δὲν συνηθίζει, νὰ ἀφίγη νὰ τὸν φέρουν καὶ νὰ τὸν ἄγουν! ἀπήντησεν ἐκείνη μετὰ τὸν ξηρότερον τόνον της.

— "Ὁχι, ἀλλ' εἰς τὰ συζυγικὰ κχυγδάκια ἢ ἐπέμβασις ἐνὸς τρίτου εἶνε ἴσως χρήσιμος, ἐξήγησεν ἡ Δώρα μετὰ τὴν ἐτοιμότητά τοῦ πνευματὸς της, ἢ ὅποια ἔκαμνε τοὺς ἄλλους νὰ τὴν νομίζουσι ὅτι εἶχε τελείαν γνῶσιν τῆς ζωῆς. "Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα ἂν ὁ ἀγκυπητὸς μου θεῖος ἔλθῃ, προσπαθήσατε νὰ τὸν συμφιλώσετε μαζὴ μου. τοῦ ἔγραψα δύο φορὰς καὶ δὲν μοῦ ἀπήντησε.

— Δὲν θὰ μὰς ἀφήσετε βέβαια μόνες ἐδῶ, εἶπεν ἡ κ. Κάρολ μετὰ ὕψος λυπημένο.

— Ἔχετε τοὺς Βέρρα; Ἐὰ σὰς εἶνε χίλιες φορὰς πλέον ὠφέλιμοι ἀπὸ τὴν θείαν Σοφίαν καὶ ἐμὲ ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἡ οἰκογένεια.

— Μὴν στενοχωρῆσαι μαμά μου, τὴν διέκοψε ἡ Δώρα, θὰ ὑπάγωμεν νὰ τὴν συναντήσωμεν τὴν οἰκογένειαν. Ἔχομεν ἓνα θαυμάσιον σχέδιον...δὲν εἶνε ἔτσι Δέλο;

Ὁ κόμης ἀπήντησε μετὰ σημεῖον καταπραϊκόν, ἔπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Ρολάνδου:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πάτε νὰ κάμετε πᾶγκο εἰς τὸ monte Carlo! εἶπε μειδιῶν.

ΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ φορολογία τῶν δύο φρ. τοῦ οἰνοπνεύματος μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα τῶν φόρων τῆς Εὐρώπης ἢ ὅποια πάλιν δὲν συγκρίνεται μετὰ τοὺς φόρους τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ ὅλα εἶναι μεγάλα καὶ ὅλα πολεμοῦνται μετὰ μεγάλα ὄπλα.

Ἡ μέθη καὶ ἡ κατάχρησις τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην μάλιστα, τὴν κατ' ἐξοχὴν διεθνή αὐτὴν πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀποβιβάζονται οἱ μετανάσται πρὶν νὰ σκορπισθοῦν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, εἶναι φαίνεται κατὰ φοβερόν.

Δι' αὐτὸ καὶ τὰ ληφθέντα μέτρα ἦσαν μεγάλα, καὶ ἔφεραν μοναδικὰ ἀποτελέσματα. Εἰς

τὰ μέτρα αὐτά, ὅπως εἰς κάθε φιλόφρονον καὶ ἀλτροϊστικὸν ζήτημα τὸν λόγον ἔλαβαν αἱ γυναῖκες. Καὶ αἱ γυναῖκες ἐκεῖ εἶναι ἐξουσιοδοτημέναι καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν νὰ ἐργάζονται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀνθρώπων καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας.

Οἱ Ἀμερικανοί, ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι, ἐκάνονισαν τὰς διοικητικὰς ὑποθέσεις των μετὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὅλα τὰ καλὰ στοιχεῖα τῆς χώρας των, ἀδιακρίτως φύλου, νὰ γίνωνται παράγοντες τῆς ἀνθρώσεως καὶ τῆς προόδου.

Εἰς αὐτοὺς, βλέπετε, δὲν ἐβάρυνε παρελθὸν μεσαιωνικόν, ἀλλ' οὔτε ἀρχαῖον μετὰ προλήψεις περὶ ὑπεροχῆς καὶ ἀδυναμίας τῶν φύλων. Ἐκεῖ ὅλοι καὶ ὅλοι εἰργάσθησαν ἐξ ἀρχῆς μαζὴ, καὶ ἐξεπαιδεύθησαν μαζὴ, αἱ μὲν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν δέ, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ὑπεροχαὶ δὲν ὑπῆρχαν. Ἀφοῦ δὲ μετὰ ἴσα πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ ἐφόδια ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰσῆρχοντο εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, φυσικὸν ἦτο νὰ μοιρασθοῦν τὰ βάρη, τὰ διοικητικὰ καὶ τὰ μορφωτικὰ, ὅπως ἐμοιράσθησαν καὶ τὰ οἰκογενειακά.

Καὶ τὸ μοίρασμα ὑπῆρξεν ἀνάλογον πρὸς τὰς φυσικὰς ιδιότητας καὶ κλίσεις των. Οἱ ἄνδρες ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὴν ἐμετάλλευσιν τῆς γῆς, εἰς τὸ ἐμπόριον. Αἱ γυναῖκες εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰ στάδια ἐν γένει, τὰ ἀπαιτοῦντα ἠθικὴν ὑπεροχήν. Διοικητικῶς εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν αἱ γυναῖκες ἔχουν σήμερον ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν. Δι' αὐτὸ εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲν ὑπάρχουν αἱ ἠθικαὶ ἀσχημίαι αἱ παρατηρούμεναι εἰς μικρὰς καὶ μεγάλας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Ὅπου δὲ ὁ πληθυσμὸς ὁ μεταφερόμενος μεταναστευτικῶς παρουσιάζει τοιαῦτα κρούσματα, ἢ καταδίωξις ἐκ μέρους τῶν κυριῶν εἶναι ἀνιδήσ.

Αὐτὸ ἔγεινε μετὰ τὸ οἰνόπνευμα. Ἐφορολογηθὴ τὸσον ἀμείλικτα, διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς κ. Villars γυναικείας εταιρείας, ὥστε ὅλοι αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι μαζὴ νὰ ἔχουν ἐλαχίστην κατανάλωσιν. τὸσον ὀλίγην ὥστε μεθ' ὅλον τὸν δεκαπλασίως βαρῦτατον φόρον νὰ εἰσπράττουν 605, 970, 255 ἀπέναντι 668,519,025 φρ. εἰσπραττομένων παρὰ μόνης τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Εὐρώπην. Καὶ ἐνῶ εἰσπράττουν τὸ ποσὸν αὐτό, διαθέτουν πολὺ ὀλιγώτερον διὰ τὸν πολεμικὸν των προϋπολογισμόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἔξοδα ἀνέρχονται εἰς 444, 642, 085.

Ἡ Ἐταιρεία κατὰ τῆς οἰνοποσίας τῆς κ. Villars εἶναι κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ὑπουργεῖον κράτους. Τὸ μέγαρον τοῦ Temple ἐστοίχισε 12

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Δις ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

κ. ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
(ὡς Βύρων).

έκατομύρια, προερχόμενα από γυναικείας εισφορές.

Μέλη είχε το 1893 328,878 γυναίκες και παιδιά και εισόδημα ετήσιον 1,033,860 φρ. Διά την δημοσιογραφικήν προπαγάνδαν απασχολούνται ετησίως γυναίκες υπάλληλοι δημοσιογράφοι εκατόν είκοσι. Είχαν έκδοθῆ δὲ τὸ ἔτος ἐκείνο, δαπάναις τοῦ συνδέσμου, φιλολογικὰ ἔργα κατὰ τῆς οἰνοποσίας εἰς βιβλία, περιλαμβάνοντα εἰς τὸ σύνολόν των ἑκατόν ἑκατομύρια σελίδας καὶ εἰς δελτία, προκηρύξεις καὶ περιοδικὰ πενήντα ἑκατομύρια σελίδας.

Δι' ἐξόδων ἐπίσης τῆς ἑταιρείας ἐξεδίδοντο τέσσερα περιοδικὰ ἀντιοικηκῆς προπαγάνδας Ἡ σ η μ α ἰ α τ ο ὺ Σ υ ν δ ἔ σ μ ο υ δεκαεξασέλιδος εἰς 65,000 ἀντίτυπα. Αἰ Ν έ α ἰ Γ υ ν α ἰ κ ε ς ὀκτασέλιδος 8,500 ἀντίτυπα. Ἡ Ν έ α Σ τ α υ ρ ὸ φ ο ρ ἰ α ὀκτασέλιδος 33 750 ἀντίτυπα καὶ ἡ Ἐ μ π ρ ο σ θ ο φ υ λ α κ ῆ ὀκτασέλιδος 15,000 ἀντίτυπα ὅλα αὐτὰ μέλη, κεφάλαια καὶ ἐφημερίδες θὰ ἔχουν ἴσως πενταπλασιασθῆ ἀπὸ τότε. Ἡ ἑταιρεία εἶναι ἀνεγνωρισμένη ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῆς Wachigton καὶ νόμοι αὐστηρότατοι ἐψηφίσθησαν, ὑποβληθέντες παρὰ τῆς ἑταιρείας καὶ ὑποστηρίζοντες τὸ ἔργον τῆς.

Ἐνα ποτηράκι κονιάκ πωλούμενον μόνον εἰς φαρμακείον ἐπληρόναμεν πέντε φρ. Καὶ ἓνα ποτήρι κρασί μᾶς προσεφέρθη ἀπὸ ἐκθέτην καθηγητὴν φιλέλληνα, ὀπίσω ἀπὸ παραβάν, εἰς ἓνα πρόγευμα ὅπου εἴχαμεν προσκληθῆ εἰς τὸ τμήμα τῆς ἐκθέσεως. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἰδοῦν ὅτι πίνετε διότι ἀγνοοῦν ὅτι εἰσθε ξένοι, μᾶς εἶπε.

Ἡ ἑταιρεία ἔχει ἑπτὰ τμήματα ὑποδιαιρούμενα εἰς πολλοὺς κλάδους, ὑπὸ τοὺς τίτλους: Ἐθνικὴ ἀμυντικὴ διοργάνωσις, κλάδος τῶν Νέων Γυναικῶν, προπαγάνδα εἰς τοὺς μαύρους καὶ διὰ βιβλίων, διαλέξεων καὶ ἐφημερίδων εἰς τὸ ἑξωτερικόν Λέσχαι τιμῆς, ἐγκρατείας. Σχολὴ ρητορικῆς καὶ κοινοβουλευτικῶν μεθόδων καὶ ἐθίμων. Ὑγεία καὶ κληρονομικότης, οἰκοκυρικὰ σχολεῖα, μαγειρικὰ ὑγιεινὰ καὶ οἰκονομικὰ σχολεῖα. Νοσοκομείον Ἀλκολικῆς κληρονομικότητος, διδασκαλία εἰς σχολεῖα, φυλακάς, στρατώνας καὶ πλοῖα, προστασία ἐγκαταλελειμμένων παιδιῶν κλ.

Ἀποτέλεσμα, τὰ τρία τέταρτα τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Νέου κόσμου ἔπαυσαν νὰ πίνουν. Χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ ἐξητάσθησαν οὔτε ἰδιωτικὰ οὔτε ἑταιρικὰ συμφέροντα. Ἀπὸ τὸ εὐρὸν αὐτὸ πρόγραμμα ἠμποροῦμεν νὰ ἐκλέξωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ μὲ τὰ μικρὰ μᾶς μέσα ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. Καὶ ἀρκεῖ νὰ θέλωμεν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπαίρον

Δ'

Μόνον τ' ἀδικοσφαιμένα
Τὰ παιδιά σου, στρυμωχτά.
Μὲ τὰ χέρια τσακισμένα
Σὲ ἐσπρώξατε ὀμπροστά,

Καὶ Σὺ ἐχύθηκες, πετῶντας
Μία ματιὰ ἔς τὸν Οὐρανόν,
Ποῦ τὰ δίκια σου θεωρῶντας.
Ἄποκρίθηκε Ἐἰ μ α ἰ δ ὦ.

Καὶ χτυπῶντας ξεθυμαίνει
Εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴ γῆ,
Ἡ ῥομφαία σου πυρωμένη
Ὅχ τὴν Ἀπλασθη Φωνή,

Καὶ θανάσια τόσα πράχτει,
Ὅσοι οἱ Τύραννοι τῆς γῆς
Σ' εἰσὲ κίνησαν μὲ ἄχτι,
Ὅμως ἔστρεψαν εὐθὺς.

Χαῖρε! Κι' ὅποιος σὲ μισοῖ,
Καὶ πικρὰ σὲ λοιδορεῖ,
Εὐτυχία ἂν πιθυμῶν,
Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τὴν δῇ.

Καὶ νὰ κλαίῃ πῶς ἦλθε ἡ ὥρα
Ἡ πατρίς σου νὰ δεθῇ
Μὲ τὰ σίδερα ποῦ τώρα
Πᾶς συντριβόντας Εὐρῶ.

Χαίρον ὡστόσο ὄλονε τοὺς τόπους,
Ποῦ ἐξανάλαβαν γοργὰ
Πάλι ἐλεύθερους ἀνθρώπους
Καὶ τοῦ Μπαίρον τὴ χαρὰ

Χαίρον, ἀνάμεσα ἔς τὰ ἄλλα
Πράγματα, ποῦ σὲ τιμοῦν,
Οἱ Μεγάλοι τὰ μεγάλα.
Ποῦ τοὺς μοιάζοντε, ἀγαποῦν.

Βλέποντάς σε ἀναγαλλιᾷζει
Ἡ θλιμμένη τὸν ψυχῆ,
Καὶ τοῦ λέγει Ὅπλα φωνάζει
Τώρα ἡ Ἑλλάδα πῶς ἐκεῖ.

τικὴ ἢ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν ὁ ποιητὴς αὐτὸς, γέρων ἑβδομήκοντα τριῶν ἐτῶν, τρέφει πρὸς τὸ Ρόδον τῶν Louvencennes, ὅπως τὴν ὀνομάζουν.

Τὴν ἐξύμνησε διὰ στίχων θαυμασίων:

«Περιπατεῖ σὰν νὰ πετᾷ:

Εἰς αὐτὴν ἐπανευρίσκει τὴν πρώτην γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν συνεκίνησε παιδί, τὴν da de Lanux μὲ τοὺς ἐξ ἀμεθύστου ὀφθαλμούς καὶ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Καὶ μὲ αὐτὴν τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς ἐτελείωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μετὴν αὐτὴν εἰκόνα μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀρχίσει.

Ἡ Jean Dornis ἔγραψε τρία μυθιστορήματα. Τὸ πρῶτον, ἡ **Θλιβερά ὁδός**, εἶνε ἔργον νεανικόν, πλήρες ἰδεαλισμοῦ, εἰς τὸ

ὁποῖον μία νέα γυναῖκα, ὑπερασπιζομένη ἑαυτὴν ἐναντίον ἐνόχου ἔρωτος, εὐρίσκει τὸν θάνατον. Τὸ ἀκόλουθον, ἡ **Δύναμις τῆς ζωῆς** διαιρεῖται εἰς τρία μέρη ἀρμονικῶς διαφέροντα καὶ κατὰ τὸ ὕφος καὶ τὸ πνεῦμα. Ἡ ἀρχὴ εἶνε ὠραιοτάτη ἀνάλυσις, ἡ ὁποία συνοψίζει μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ αἴσθημα τὸ κοινὸν ὄνειρον ὅλων τῶν γυναικῶν: «Ἡ εὐτυχία διὰ μίαν γυναῖκα, λέγει ἡ Γιλβέρτη, εἶνε νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὴν χρισμῶν εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ νὰ δύναται ν' ἀνταλάσσει τὴν ψυχὴν της μὲ τὴν ψυχὴν του· εἶνε νὰ δύναται

νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν λαμβάνῃ ὡς ὁδηγὸν τῆς ζωῆς της· εἶνε τέλος νὰ εὐρίσκη καταφύγιον εἰς τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν του, ὡς καὶ εἰς τὴν στοργὴν του κατὰ τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἔχει συναίσθησιν τῆς ἰδίας τῆς ἀδυναμίας».

Λοιπὸν ἡ Γιλβέρτη ὑπανδρεύθη τὸν Βίκτορα Νταρσέν, φιλόδοξον, ἀψησχολημένον μὲ τὰς ἐργασίας του, ἐγωῖστὴν, εἰρῶνα καὶ ἀρκετὰ βιά-

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΝΟΡΒΗΓΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Ἡ κ. JEAN DORNIS ΚΑΙ Ο ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕΛΙΑ

Μία νέα Φλερεντινὴ, καλλονῆς θαυμασίας, ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν καὶ ὑπανδρεύθη ἐκεῖ. Παιδί ἀκόμη ὠμιλοῦσεν ἐμμέτρως τὴν εὐχον γλώσσαν τῆς πατρίδος της. Γενομένη Γαλλίς, ἐπεχείρησε νὰ καταστήσῃ περισσότερον γνωστοὺς εἰς τὴν δευτέραν τῆς πατρίδα τοὺς πολλοὺς σύγγραφεις, οἵτινες ἀνεφάνησαν εἰς τὴν πρώτην πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ἀνάδοχος τῶν ἰταλικῶν γραμμάτων ἐν Γαλλίᾳ ἡ κ. Γουλιέλμου Μπέρ συνέγραψεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Jean Dornis τρεῖς τόμους περὶ ποιήσεως, θεάτρου καὶ συγχρόνου μυθιστορίας ἐν Ἰταλίᾳ. Ἦδη ἐτοιμάζει τέταρτον.

Συγχρόνως μὲ τὰς μελέτας αὐτάς, ἡ νέα συγγραφεὺς, ὠραία, πλουσία, ζῶσα εἰς μέγαρον τῆς ὁδοῦ Mathurins καὶ εἰς τὰς Louvencennes, εἰς τὸ κτῆμα, ὅπου ἔζησεν ἡ Ka Du Barry καὶ δεχομένη ἐκεῖ τοὺς ἐκλεκτοτέρους συγγραφείς, συνέγραψε πρὸ ὀλίγου δοκίμιον περὶ τοῦ Λεκόντ Ντελίλ, τὸ ὁποῖον φωτίζει διὰ νέου φωτὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ιδέαν τοῦ ποιητοῦ. Εἶνε συγκινη-

Ἡ κ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ
ἡ πρώτη Ἑλληνίς γλύπτρια

ναυσον. Αισθάνεται βαθειὰ τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς, μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν συναντᾷ τὸν νέον μουσικόν, Ἰάκωβον Παρέρ· τὸ δεύτερον μέρος εἶνε δυοδιά παθητικὴ μετ' ὄρους ὠραιότητος. Ἄλλ' ὁ ἔρωσ αὐτὸς προσκρούει εἰς τὰς ἰδέας τοῦ κόσμου, περὶ συζύγου καὶ οἰκογενείας. Προσκρούει τόσον βιαιότερα, ὅσον σφοδρότερος εἶνε καὶ θραύεται. Τὸ τρίτον μέρος εἶνε ἡ ἱστορία μακρᾶς ἀπελπισίας καὶ ἡ ἱστορία μιᾶς ψυχῆς, ἃν ὄχι παρηγορημένης, ἀλλὰ ψυχῆς τοῦ λάχιστου, ἡ ὁποία ἐπανευρίσκει λόγον νὰ ζήσῃ. Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι νὰ δημιουργήσῃ χαρὰν διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Γαβριέλλα Μπερνάρ, κόρη τοῦ διασήμου ἰσραηλίου φυσιολόγου, εἶναι θερμῶς ἀφωσιμένη εἰς τὴν πίστιν τῆς.

Ὁ νέος ὑπολοχαγὸς Σέν Μεέν εἶνε φανατικὸς καθολικὸς.

Ἐδῶ εἶναι ἡ πρώτη σύγκρουσις. «Θὰ ταχθῆς μετ' ὁ νόμον μου λέγει ὁ Σέν-Μεέν· εἶνε ὁ μόνος ἀληθῆς νόμος». Καὶ ἡ Γαβριέλλα ἀπαντᾷ ὡς αἱ γυναῖκες τῆς Βίβλου. «Ὁ Θεὸς σου θὰ εἶνε Θεὸς μου» Ἄλλ' οἱ δύο νέοι φυλάσσονται, ἡ Γαβριέλλα ἀπὸ τὴν θεῖαν τῆς Δεβέραν, ἡ ὁποία εἶνε ἡ προσωποποίηση τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ὁ Σέν-Μεέν ἀπὸ τὴν μητέρα-του ἀσπονδον ἐχθρὸν τῆς ἰσραηλιτικῆς πίστεως.

Ἀπηλπισμένος ὁ ἀξιωματικὸς γίνεται ἱερεὺς καὶ ἡ Γαβριέλλα συνάπτει ἄλλον γάμον. Περὶ αὐτοὺς ὅλαι αἱ φάσεις τῆς πίστεως, τῆς ἀμβιβολίας, τοῦ ἀθεϊσμοῦ, τῆς φιλοσοφίας ἀναπαριστῶνται καὶ τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ εἰκόνα ἔχουσαν ὑπόθεσιν ὠραίαν, εὐγενῆ καὶ πολὺ δύσκολον, τὰ δράματα τοῦ αἰσθήματος πλεγμένα ἀπὸ τὰς στενοχωρίας τῆς σκέψεως.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

Κακὴ συνήθεια νὰ τοποθετοῦν τὸ μικρὸν εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ κλίνην. Ἡ θερμότης τοῦ σώματος ἐκεῖνης, ἡ ἀποφορὰ σώματος, ὡς τοῦ τῆς λεγοῦς, ἡ πνιγρὰ ἀτμοσφαῖρα τοῦ δωματίου, ἐμποδίζουν τὴν ἐλευθέραν ἀναπνοὴν τοῦ νεογνοῦ. Ἐντεῦθεν οἱ πνεύμονές του δὲν λειτουργοῦν ἐπαρκῶς, καὶ οὕτω μένουσιν ἀσθενεῖς δι' ὅλην τὴν ζωὴν. Ἡ φθίσις, τὸ ἄσθημα ὀφείλουσιν κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἀρχὴν τῶν εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τοιαύτης ζωῆς τοῦ νεογνοῦ.

Ἐνδύσατε τὸ μικρὸν εἰς τρόπον, ὥστε οὔτε

νὰ κρυόνῃ οὔτε νὰ ζεσταίνεται. Φροντίσατε, ὥπως τὰ ἐνδύματα μὴν ἐμποδίζουν τὴν ἐλευθέρην τοῦ αἵματος κυκλοφορίαν καὶ τῶν ὀργάνων τὴν λειτουργίαν.

Ἡ καθαριότης τῶν ἐνδυμάτων τοῦ μικροῦ ἔστω ἡ μεγίστη αὐτοῦ πολυτέλεια. Ὑπὲρ πᾶσιν ἡλικίαν ἢ βρεφικὴ ἔχει ἀνάγκην μεγίστης καθαριότητος. Τὰ μικρὰ ἰδρύνουσι περισσότερο ἢ οἱ μεγάλοι καὶ ἡ ἀδύνατος διαπνοὴ τῶν λειτουργεῖ μετὰ μειζονος ἐντάσεως. Ἀνάγκη λοιπὸν καὶ τὸ μικρὸν τῶν σῶμα νὰ λούεται τακτικῶς καθ' ἑκάστην, καὶ τὰ ἐνδύματά των νὰ ἀνταλλάσσουσιν συνεχῶς. Ἀποφεύγετε διὰ τὰ μικρὰ μέχρι τοῦ δεκάτου μηνὸς τοῦλάχιστον τὴν χρῆσιν περικνημίδων καὶ πανταλονίων. Γίνονται ταῦτα ἔστια ὑγρασίας καὶ ρυπαρότητος διὰ τὰ μικρὰ.

Ἡ θηλάζουσα μήτηρ δὲν πρέπει νὰ πίνῃ καφὲν ἢ ἄπαξ τῆς ἡμέρας καὶ εἰς μικρὰν δόσιν. Ἐκ πειραμάτων ἐπιστημονικῶν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καφέ μετριάζει τὴν ροὴν τοῦ γάλακτος, ἡ κατάχρησις δ' αὐτοῦ τὴν ἐλαττοῖ καθ' ὅλοκληρίαν.

Ἡ θηλάζουσα δὲν πρέπει οὔτε πολὺ νὰ ἐργάζεται, οὔτε πολὺ νὰ κοπιάζῃ. Ἀμφοτέρω ἐλαττόνουν τὸ γάλα.

Παιδίσκη νευρικὴ ἀνάγκη νὰ κοιμᾶται μέχρι τῆς δεκαπενταετοῦς ἡλικίας τῆς ἀπὸ 9 ἕως 10 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον.

Τὸ λευκὸν ἐνὸς ὡοῦ κτυπημένον ἐντὸς ὕδατος ἐλαφρῶς ζαχαρομένου εἶναι ἀξιόλογον φάρμακον διὰ τὰ ἔχοντα εὐερέθιστον στόμαχον μικρὰ.

Ὀλίγη σκόνη βόρακος διαλελυμένη ἐντὸς τοῦ λουτροῦ τοῦ μικροῦ κάμνει, ὥστε τὸ παιδί νὰ ὑποφέρῃ ἀνέτως τὴν θερμότητα, καὶ ἐμποδίζει τὸ δέρμα νὰ σχηματίσῃ ἐξανθήματα καὶ φλυκταίνιας.

Μὴ δίδετε ποτὲ κομφέτα χρωματισμένα εἰς τὰ μικρὰ σας. Τὰ χρώματα ἐνέχουν δηλητηριώδης οὐσίας καὶ καταστρέφουσι τὸν στόμαχον τῶν μικρῶν.

Μὴ δίδετε ποτε εἰς τὰ μικρὰ καρπούς πρασίνους.

Μὴ ἀφίνετε ποτε τὰ μικρὰ νὰ παίζουν εἰς τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ φοροῦν καπέλλα.

Ἡ μεγίστη ὑγιεινὴ τῶν παιδίων ἔγκειται ἐν τῇ εὐθυμίᾳ.

Πολλὰ μικρὰ λαμβάνουσι κακὸν δρόμον· ὄχι διότι κακῶς ἀνετρέφθησαν ἢ κακὸν εἶχαν παράδειγμα, ἀλλὰ διότι ἔστερήθησαν ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας πᾶσαν ἀκτίνα ἡθικοῦ ἡλίου. Τὸ παιδί ἔχει ἀνάγκην γέλωτος καὶ μειδιημάτων, ὡς τὸ ἄνθος ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ φωτός. Τὰ παιδιὰ δὲν βλέπουσι ποτὲ τὸ κα-

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΣ

ρόν. Ἐὰν πράγμα τι τὰ εὐχαριστῆ ὀρμῶσιν εὐθὺς εἰς ἀπόκτησίν του. Ἐὰν τὰ δυσαρεστῆ, τὸ ἀποφεύγουν. Ἐὰν ἡ οἰκία εἶναι τόπος, ἐνθα τὰ πρόσωπα εἶναι κατηφῆ καὶ αἱ λέξεις σκληραὶ, καὶ τὸ ὕφος σκαιὸν καὶ ἀπότομον, τὰ παιδιὰ διέρχονται ὅσας ὥρας δύνανται περισσότερο ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Καὶ ἡ ὁδὸς εἶναι ὀλέθριον διὰ τὰ παιδιὰ σχολεῖον. Ἄς προσπαθοῦν λοιπὸν οἱ γονεῖς νὰ εἶναι εὐθυμοὶ καὶ εὐτυχεῖς, ἄς συνομιλοῦν εὐθύμως καὶ οἰκείως μετὰ τῶν τέκνων των, ὥπως καθιστῶσι τὴν ἐν τῷ οἴκῳ διαμονὴν εὐχάριστον καὶ τὰ τέκνα των εὐτυχεῖ.

Μὴ ἐμποδίσετε ποτε τὰ μικρὰ νὰ παίζουν. Ὁ Froebel λέγει ὅτι τὰ παίγνια εἶναι ἡ πρώτη ἐργασία τῶν παιδίων, καὶ ὁ Richter ὅτι τὰ παίγνια εἶναι ἡ πρώτη ποίησις τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Μεταχειρίζεσθε τὰ παιδικὰ παίγνια ὡς μέσον ἀγωγῆς, ἀλλὰ μὴ τὰ ἐμποδί-

στετέ ποτε. Θὰ διαπράξετε μητρικὴν ἱεροσυλίαν.

Ὀλίγαι μητέρες εἰξεύρουσι πῶς νὰ θρέψουν τὸ νεογνόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον. Νεογνὸν μιᾶς ἐβδομάδος θηλάζετε ἀνὰ δύο ὥρας. Τὸ ἐκάστοτε λαμβανόμενον γάλα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τὰ 10 δράμια, ὡς καὶ τὸ καθ' ὅλον τὸ ἡμερονύκτιον λαμβανόμενον νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὰ 100. Νεογνὸν ἐξ ἐβδομάδων θηλάζετε ἀνὰ 2 1)2 ὥρας καὶ ἀπὸ 15—20 δρ. κάθε φοράν. Εἰς τὸ εἰκοσιτετράωρον ἀπὸ 2—6 μηνῶν θηλάζεται ἀνὰ τρεῖς ὥρας μετ' ὀσότητος 32—40 δρ. γάλακτος ἐκάστοτε καὶ μίαν ὀκ. γάλα εἰς τὸ εἰκοσιτετράωρον. Βρέφος 10 μηνῶν θηλάζετε ἀνὰ τρεῖς ὥρας μετ' 80 δρ. γάλα ἐκάστοτε, μετ' ὀκ. καὶ ἡμίσειαν τὸ εἰκοσιτετράωρον.

Μίαν ὥραν πρὶν ἢ τὰ παιδιὰ κατακλιθοῦν,

ανάγκη νὰ ἀφήσουν πᾶσαν μελέτην καὶ σπουδὴν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὁ ὕπνος των εἶναι ταραχώδης καὶ ἀντὶ νὰ τὰ ἀναπαύη ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξαντλῇ τὸν ἐγκέφαλον. Τὸ αὐτὸ ὀφείλουν νὰ πράττουν πάντες οἱ ἐργαζόμενοι πνευματικῶς.

Παιδαγωγὸς

ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἀποφεύγετε νὰ λούεσθε πρὶν νὰ χωνεύεσθε. Ἀποφεύγετε νὰ εισέρχεσθε εἰς τὸ ὕδωρ κατὰ κοπος. Ἀποφεύγετε νὰ λούεσθε ἰδρωμένοι, ἢ μὲ τὸν ἰδρωτὰ κρυωμένον ἐπάνω σας. Ἐξέροχθαι τοῦ λουτροῦ εὐθὺς ὡς αἰσθανθῆτε φρικίαν.

Ἐὰν εἰσθε ἰσχυρᾶς κρᾶσεως καὶ εὐρωστος λούεσθε τὸ πρῶτ' νῆστις. Τὰ παιδιά, αἱ νεάνιδες καὶ οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι ἐν γένει ἄς λούωνται τρεῖς ὥρας μετὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς παλμούς, εἰς ζάλας καὶ λιποθυμίας, ὡς οἱ καρδιακοὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λαμβάνουν λουτρόν, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσι τὸν ἰατρόν.

Ἐὰν αἱ χεῖρες σας ἰδρόνουν ἐπιπάσατε τὸ ἐσωτερικὸν μέρος αὐτῶν μὲ ποῦδραν.

Μὴ κοιμάσθε ποτὲ εἰς κλινὴν προσηρμοσμένην εἰς τὸν τοῖχον τοῦ δωματίου. Ἐκτὸς τῆς ὑγρασίας τοῦ τοίχου, τὰ ἐκ τῆς ἀναπνοῆς σας ἐπιβλαβῆ τοῦ ἀέρος στοιχεῖα, ἀποτελοῦν τὴν βᾶσιν τοῦ ἀέρος, ὃν ἀναπνεύετε.

Ἐὰν τὸ στῆθος τῆς θηλαζούσης μητρὸς σχηματίζει φλυκταίνας, ἀλοίφετε αὐτὰς ἐπανειλημμένως μὲ λευκὸν τοῦ αὐγοῦ. Ἡ θεραπεία εἶνε ἄμεσος.

Διαλύσατε χονδρὸν ἄλας τοῦ μαγειρείου ἐντὸς ὀξέος χυμοῦ λεμονίου καὶ ἀλείψατε τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξανθήματα διὰ καθαροῦ ὑφάσματος βρεγμένου εἰς τὸ μίγμα τοῦτο.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ 1910 ὑπεβλήθη μὲ ἔσοδα 148 1)2 ἑκατομμύρια καὶ ἔξοδα 146. Καὶ τὰ νομοσχέδια ποῦ θὰ ἐξασφαλίσουν τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ συζητοῦνται ἀκόμη. Ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ οἴνο-πνεύματος ἐψηφίσθη. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ συζήτησις ἐστράφη εἰς τὸ φωτιστικὸν οἴνοπνευμα, διὰ τὸ ὅποσον καὶ ἐψηφίσθη φόρος μόνον 20 λεπτῶν κατ' ὄκταν. Ἐνῶ διὰ τὸ πρὸς πόσιν ἐψηφίσθη φόρος 1 1)2 δρ. ἐλάχιστος ἐν σχέσει πρὸς τὴν φορολογίαν τοῦ οἴνο-πνεύματος ἄλλων χωρῶν.

Τὸ μονοπώλιον τῆς ζάχαρης ἐψηφίσθη. Καὶ ἡ ζάχαρ' ἂν πωλῆται τῶρα μόνον 1.40.

Ὁ συνταγματάρχης κ. Ι. Κωνσταντινίδης διωρί-

ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΣΚΑΙΤΙΚ ΡΙΓΚ

σθη Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἐνῶ νέα καὶ πάλιν πολιτικὴ κρίσις ἀπειλήθη μὲ τὴν παραίτησιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Τριανταφυλλάκου, τὸν ὅποιον ἀντικατέστησεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Εὐταξίας.

Πολλὸς λόγος γίνεται περὶ τῆς δίκης τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ. Αἱ διάφοροι Συντεχνίαι ζητοῦν δι' ἀναφορᾶς των ἀπὸ τὸν Βασιλέα νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸν Τυπάλδον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπαναστάτας.

Μέσα εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ἀνεμοζάλην, τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ εἰς τὴν Βουλὴν ἐξεκολλούθη ἡ συζήτησις τῆς φορολογίας τοῦ οἴνοπνεύματος, εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐκρήγνυται φοβερὰ πυρκαϊά, ἡ ὁποία καταστρέφει ὅλον τὸ ἐπάνω πάτωμα, καθὼς καὶ τὴν βορεινὴν πλευρὰν ὅπου αἱ κατοικίαι τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς.

Ἡ πυρκαϊά ἐξακολουθεῖ ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐπιφέρει φοβεράς καταστροφάς. Αἱ τρεῖς μεγάλαι αἰθουσαι τοῦ χοροῦ, ἡ αἰθουσα τῶν Τροπαίων καὶ τὸ παρεκκλήσιον καίονται ἐνῶ ἡ πόλις ἀναστατώνεται,

ὁ στρατός, οἱ ναῦται καὶ ξένα ἀγῆματα προσπαθοῦν νὰ σώσουν ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆ.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια εἰδοποιηθεῖσα καταβαίνει ἀπὸ τὸ Τατόι, καὶ ἐπιβλέπει εἰς τὸ ἔργον τῆς περισώσεως. Εὐτυχῶς ὅτι κατωρθώθη νὰ σωθοῦν τὰ πολυτιμότερα ἐπιπλά, ὡς καὶ τὰ ἰδιαιτέρα διαμερίσματα τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ὑπέφεραν πολλὴν διὰ τὴν νέαν αὐτὴν δοκιμασίαν τῆς τύχης, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκλεισε τὸ ἔτος καὶ ἔληξαν ἄς ἐλπίζωμεν, αἱ θλιβεραὶ σελίδες τῆς ζωῆς τῆς Β. Αὐλῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΤΕΣ

Τὸ τετράγωνον, λεπτὸν καρτονάκι, τὸ γυαλιστὸ καὶ πάλλευκο, ποῦ ἔφερε μόνον ἓνα ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸ ὅποιον ἐβασίλευεν ἄλλοτε καὶ ἐπετοῦσεν ἐπὶ χώρας εἰς χώραν τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἔχασε πλέον τὰ πρωτεῖα καὶ τὴν παλαιὰν κυριαρχίαν του.

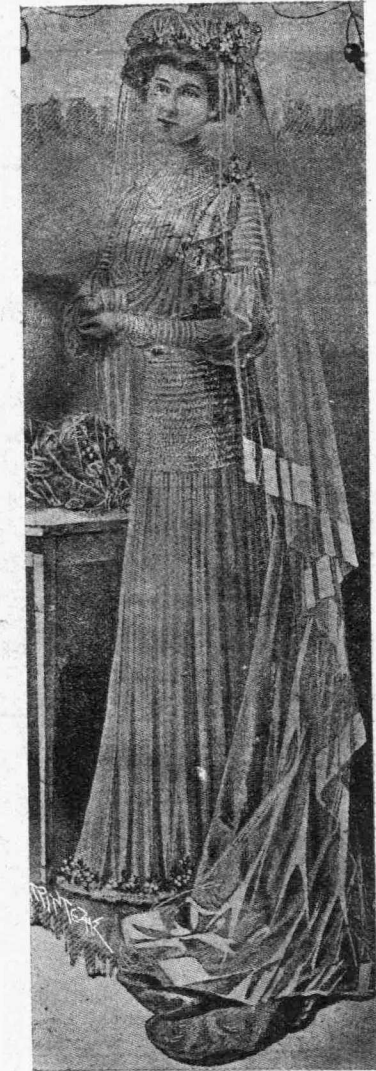
Ἡ ζωγραφισμένη κάρτα, εἴτε πραγματικὸν ἔργον τέχνης, εἴτε ἀπλῶς λιθογραφημένη, μὲ ἀξιώσεις καλλιτεχνικὰς καὶ καλαισθητικὰς πετᾷ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀνὰ τὰ δύο ἡμισφαίρια, εἴτε ὡς σύμβολον, λέγουσα ὅ,τι θὰ ἐδυσκολευέτο κανεὶς νὰ γράψῃ, εἴτε ἀπλῶς ὡς χαιρετισμὸς φίλων καὶ συγγενῶν καὶ οἰκείων.

Ἡ κάρτα, ἡ ὁποία ἀρχικῶς ὀφείλεται εἰς ἐμπορικὴν ἐπινόησιν, τείνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος νὰ προαχθῆ εἰς ἔργον τέχνης, εἰς τὸ ὅποιον ἀνευρίσκομεν ὀλίγην ἀπὸ τὴν ψυχὴν καὶ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ἐκείνων ὅπου ἀγαπῶμεν. Πόσα δὲν λέγει μία κάρτα εἰς τὴν ἄφωνον γλῶσσαν μιᾶς εἰκόνας, ἐνὸς λουλουδιοῦ, ἐνὸς ἀπλοῦ συμπλέγματος γραμμῶν. Καὶ πόσον πλέον εὐγλωττος γίνεται ὅταν ἐσχεδιάσθῃ ἀπὸ ἀγαπημένην φίλην ἢ φίλον ἢ μνηστήν, ἢ συγγενῆ.

Ἡ κάρτα ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ψυχολογίαν τῆς καὶ συχνὰ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν μιᾶς κάρτας ἀποκτῶμεν ἢ χάνομεν ἓνα φίλον, σχηματίζομεν καλὴν ἢ κακὴν ἰδέαν δι' ἓν πρόσωπον, ἐξασφαλίζομεν μίαν προστασίαν, ἐπιτυγχάνομεν ἓνα σκοπὸν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ κ. Μαρία Ὀρλώφ καὶ ἄλλαι καλλιτέχνιδες ἐζωγράρισαν ἐπάνω εἰς κάρτες ὠραῖα ἀρχαῖα ἀγγεῖα. καὶ συμπλέγματα, μία δὲ κάρτα μὲ προτομὴν παρμένην ἀπὸ ἓνα ἀρχαιοτάτον νόμισμα τῆς Ἀθηνᾶς, ὀφειλωμένη εἰς τὴν καλλιτέχνιδαν ἀρχαιολόγον δα Δάφνην Καλαποθάκη εἶναι ὠραιότατη.

Τῆς αὐτῆς καλλιτέχνιδος εἶδομεν ὠραῖον ἡμερολόγιον τῆς τσέπης μὲ τοὺς μῆνας ὅλους παρμένους ἀπὸ παραστάσεις τῶν μηνῶν τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Τὸ ἔργον λιθογραφηθὲν ἐπωλήθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου τόσοι ἐκτιμῶνται τοιαῦτα καλλιτεχνήματα.

ΝΥΜΦΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

Οἱ πολλοὶ ἐδῶ ἀρκοῦνται εἰς ἀήδη χρωμο, σπανίως δὲ γίνεται ἡ δέουσα ἐκλογὴ τῆς κάρτας ποῦ θὰ φέρῃ τὰς εὐχὰς μας ἢ θὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπην, ἢ τὸν σεβασμὸν ἢ τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Τελευταίως γίνεται μεγάλη χρῆσις τῆς κάρτας φωτογραφίας δι' ἓνα πρόσωπον ἐπιφανές, κατέχον θέσιν ἀνώτεραν ὅπως δὴποτε ἡ κάρτα φωτογραφία ἐπιτρέπεται. Ὅχι ὁμως καὶ εἰς οἰονδήποτε καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον εἰς γυναῖκας.

Εἰς τὴν κάρταν γράφομεν ὀλίγα ἀλλὰ θερμὰ λόγια. Ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλούστερα καὶ φυσικώτερα, χωρὶς φράσεις στερεοτύπου καὶ πομπώδεις ρητορίας. Μὲ ἀγάπην, μὲ χίλιες εὐχάς, μὲ σεβασμὸν, μὲ λατρείαν, ἔν ἀπὸ αὐτὰ εὐθάνει, διὰ νὰ εἰπῆ ὅ,τι

ΦΟΡΕΜΑ ΥΠΟΔΟΧΗΣ

αισθάνεται ή ψυχή μητέρας, ή κόρης, ή φίλης, ή συζύγου.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Τὰ επισκεπτήρια αν δεν ταξειδεύουν πλέον όπως πριν, εξακολουθούν όμως να παίζουν και αυτά μεγάλο μέρος εις την κοινωνικήν μας ζωήν. Μένουν απλά εις χαρτί Κινέζικο ή μπριστόλ με μόνον το όνομα και επώνυμον του κυρίου ή της κυρίας. Όταν είναι δια την χρήση του καθενός χωριστά, του

κυρίου μόνον, όταν είναι δια τους δύο *Κος και Κα Δ. Ήλιοπούλου*. Ίατροί, δικηγόροι, αξιωματικοί, δικασταί ήμπορούν να προσθέτουν και τους τίτλους των μετά το όνομα και επώνυμον. Ποτέ όμως τους τιμητικούς τίτλους αξιωματικών ή τους διακριτικούς ως μελών σωματείων.

Κυρία χήρα γράφει εις το επισκεπτήριόν της «Κυρία Δ. Ήλιοπούλου», μεταχειριζομένη μόνον το αρχικόν όνομα και το επώνυμον του άνδρός της. Ουδέποτε κυρία τυπώνει την διεύθυνσίν της εις το επισκεπτήριόν της. Το πολύ την σημειώνει με μολύβι, επισκεπτομένη κυρίαν δια πρώτην φοράν. Συνήθως σημειώνει και τας ημέρας, καθ' ας δέχεται.

Στολίδια, καλλιγραφικά γράμματα, γοθικά και άλλα κοσμήματα δεν επιτρέπονται εις τα επισκεπτήρια και μάλιστα μιὰς κυρίας. Απλά στοιχεία καλλιγραφίας, τα λεγόμενα Άγγλικά, μάλλον μικρά επί επισκεπτηρίου επίσης μικροτέρου σχήματος.

Τὰ κορίτσια δεν έχουν κάρτες. Γράφουν το όνομα των υπό το όνομα της μητέρας ή υπανδρευμένης αδελφής ή οίουδήποτε ιδιού των, ο οποίος τας συνοδεύει. Μετά τα τριάντα χρόνια κάθε κόρη άγαμος έχει ιδιικήν της κάρτα.

Τήν πρωτοχρονιά εις την αυτήν πόλιν ανταλλάσσονται ακόμη μπιλιέττα, αν και παντού τείνει να καταργηθή το σύστημα αυτό. Εις την Άμερικην ειδική στήλη εφημερίδων, αναλαμβάνει να διαβιβάξη τας ευχάς των αναγνωστών της εις όλους τους φίλους και συγγενείς. Το βέβαιον είναι ότι όσους έχουμε άδικαιολόγητα λησμονήσει όλον τον χρόνον ή με όσους εφάνημεν ψυχροί, ή άχάριστοι ή άμελεις, το επισκεπτήριον της πρωτοχρονιάς μιὰς εύκολύνει να επαναλάβωμεν τας σχέσεις μας ή να δικαιολογήσωμεν την μακράν σιωπήν μας.

Στέλλομεν δε επισκεπτήρια ή καταθέτομεν αυτά όλον τον Ίανουάριον εις τους συγγενείς, τους προστάτας και εις κάθε άνθρωπον, εις τον όποιον χρεωστούμεν κάτι. Οι άνδρες εις τους προϊσταμένους των, εις τας γνωστας των κυρίας, αι γυναίκες εις τας φίλας και τας προστάτιδας των. Αι κυρία: δεν στέλλουν ποτέ κάρτας εις κυρίους, και όταν ακόμη λαμβάνουν παρ' αυτών. Εάν έχουν άνδρα τότε ο σύζυγος ευχαριστών στέλλει την ιδιικήν του αι άγαμοι ευχαριστούν όταν συναντηθούν με τον αποστείλанта. Όπως ουδέποτε κυρία επισκέπτεται κύριον, ή του άφίνει την κάρτα της.

Εις τους καλλιτέχνας, τους διδασκάλους, τον ιατρόν της μία κυρία στέλλει άνθη, ή κομψέτα και συμφώνως ευχάς. Δίδει ακόμη την κάρτα της, προκειμένου να αναγγελθῆ εις προϊσταμένους αρχάς, παρ' ών ζητεί άκρόασιν.

Οι κύριοι στέλλουν τόσες κάρτες εις οικογένειαν όσα πρόσωπα είναι εις ηλικίαν να δέχωνται επισκέψεις. Επίσης επισκεπτόμενος κάμνει το Ίδιον, και τσακίζει συγχρόνως όλες της κάρτες. Δια τας κηδείας ή τας συλλυπητηρίους επισκέψεις ή κάρτες τσακίζονται άριστερα και από το αντίστροφον μέρος.

Η ΜΟΔΑ

Μόλις τώρα οι Άθηναίοι περι τα τέλη δηλαδή περίπου του χειμῶνος ειμπορούν να ακολουθήσονται την χειμερινήν μόδαν, ή όποία ενεπνεύσθη ολόκληρος από το βασιλείον των γουνοφόρων ζώων.

Διότι όλα τα άλλα, ταυτέλες, χάνδρες, γαλόνια πολύτιμα κοσμήματα παρεμερίσθησαν, δια να αφήσουν την γούναν κυρίαρχον της ενδυμασίας της γυναικός. Από την κεφαλήν έως τα πόδια, ή γούνα πρωτοστατεί. Καπέλλα, επανωφόρια, manchon, γαρνιτούρες φορεμάτων, μεταβάλλουν την γυναίκα εις ένα είδος τριχωτού διπόδου ζώου, το όποιον από την ποιότητα της γούνας γίνεται κατά το μάλλον και ήττον πολύτιμον.

Και αι ποιότητες αυται δεν χωρατεύουν. Υπάρχουν γούνες που στοιχίζουν χιλιάδας δλας και υπάρχουν κυρίαί, πουλυτάλαντοι Άμερικανίδες που επλήρωσαν ένα καπέλλο από γούναν χίλια δολάρια.

Όσαι είχαν πολύτιμα δέρματα, φυσικά τα μεταχειρίσθησαν και λαιμοί ανεπρηχθήθησαν εις την κεφαλήν μεταποιημένοι εις καπέλλα και manchons μετεβλήθησαν εις λαιμούς, δια να αντικατασταθούν από τα κολοσιαια manchons της εποχής, που έχουν το σχήμα και την έκτασιν ταξειδιωτικών σάκκων. Εις τους σάκκους αυτους manchons χωρούν ολόκληροι άποσκευαί: ένα νυκτικό, ένα μικρό necessaire de toilette, μαντύλλια, γάντια, μπομπονιέρα, βιβλίον, γυαλιά θεάτρου, μυρουδιανά, άλατα ίσως και κανένα κουτάκι με σάντουιτς. Όστε μία κυρία με το manchon της μόδας ήμπορει να ταξειδεύση για δύο ημέρας, χωρίς να λάβη ανάγκην από τίποτε και χωρίς να δώση λεπτόν δια τας άποσκευάς της.

Φυσικόν θα ήτο όλη αυτή ή δερματική μόδα να παρεχώρει την θέσιν της εις ελαφρότερα στολίσματα πρό της μεγάλης τουλάχιστον αιθούσης του χορού. Άλλ' όχι. Επιμένει βλέπετε και εδώ. Τα ντεκολτέ φορέματα θα στολισθούν με γούνες πολυτιμες κατά προτίμησιν λευκάς και αι κυρίαί θα φαντασθούν δια μίαν στιγμήν ότι ως άληθιναί βασιλίσσαι φέρουν και αυται αλουργίδας εις τας επισήμους παραστάσεις.

Εννοείται ότι χάριν της γούνας τα βελούδινα φορέματα, τα όποια κάμνουν το pendant της γούνας ως ύφασμα είναι φέτος πολύ του συρμού. Στολίζονται με γούνες, χωρίς να απαγορεύεται ή χρησις όλίγου χρυσου ύφασματος και χρυσου γαλονιού, το όποιον να διδη κάποιον τόνον ευθυμίας και ζωής εις τα βαρεία γούνινα στολίσματα. Άκόμη και παλαιές πολυτιμες νταντέλες εισχωρούν μεταξύ του χρυσου και της γούνας και λουλούδια ζωηρών χρωμάτων, τα όποια έχουν θέσει και εις την γούναν του λαιμού και εις το manchon και εις το στήθος του επανωφοριού και του φορέματος και εις το γούνινο καπέλλο. Εις αυτό πρό πάντων, το όποιον ως μετεβλήθη εις χονδρόν σαρίκι γιαντισάρων και σκεπάζει την κεφαλήν, έως τους ώμους και εμπρός έως τα

ΕΝΔΥΜΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

μάτια, είναι άπαραίτητον το δεματάκι αυτό των λουλουδιών που φωτίζει και δροσίζει κάπως το γυναικεϊον πρόσωπον.

Εδώ ο ύρατος μας ουρανός και ο λαμπρός μας ήλιος είναι ακατάλληλα έντελως πλαίσια δια τον συρμόν αυτόν, τον όποιον όλίγα κυρίαί υιοθέτησαν. Δι' αυτό απέφυγαμεν εις τας εικόνας όπου δίδομεν του συρμού να ενθαρρύνωμεν τον νεωτερισμόν, ο όποιος θα απέτύγχανεν ακόμη και διότι ή καλή γούνα στοιχίζει πολύ άκριβά και ή ψεύτικη είναι άσχημη και πρόστυχη.

Η διάλεξις της κ. Π. Δημητριάκοπούλου εις τον Παρνασσόν περι της Έλληνίδος εις την ιστορίαν του πνεύματος υπήρξε πολύ ενδιαφέρουσα εις το προσεχές φύλλον θα γράψωμεν έκτενέστερα περι αυτής.

Στυλιανού Κνάπ. Ἡ Φυδικὴ Ζωή. Μετάφρασις τῆς κ. **Μαίρης Βερέττα.** Ἡ ὑγιεινὴ μέθοδος τοῦ Κνάπ δὲν εἶναι εἰς τοὺς πολλοὺς γνωστὴ. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ μετάφρασις τῆς κ. Βερέττα ἀναπληροῖ ἕνα μεγάλο κενὸν καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν μεγάλην ἀνάγκην. Κάθε μητέρα οἰκογενεῖας πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ τὴν μετάφρασιν αὐτὴν καὶ νὰ ἀποστηθίσῃ τὴν μέθοδον τοῦ μεγάλου ὑγιεινολόγου ὡς βιβλίον προσευχῆς, τὴν ποῦ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μεγαλειτέρα προσευχὴ μιᾶς μητέρας εἶναι νὰ προστομάξῃ ἐπιστημονικῶς τὴν ὑγίαν τῶν παιδιῶν τῆς, δηλ. τῶν γονέων τῆς αὔριον.

Δομήνικος Θεοδοκόπουλος (el Greco) κ. **Ἰπποκράτους Καραβία.** Εἶναι ὁ ζωγράφος τῆς μόδας εἰς τὸ Παρίσι ὁ Θεοδοκόπουλος σας, μοῦ ἔλεγεν ἕνας Παρισινὸς ζωγράφος τὸ περασμένο καλοκαίρι. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ξένοι τὸν θαυμάζουν, διὰ τὰ ἔργα τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὰ μουσεῖα τῶν—Δουβρον κ.ά.—ἤτο καιρὸς νὰ τοῦ ἀφιερῶσωμεν καὶ ἡμεῖς ἕνα βιβλίον τὸ ὁποῖον λέγει ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ ζωγράφος. Ὁ κ. Ἰπποκράτης Καραβίας ἐξέδωκε τὸ βιβλίον αὐτό, μίαν ωραίαν ἱστορικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν μελέτην του περὶ τοῦ Θεοδοκόπουλου.

Ἡ Κατοχή, τὸ εἰκοδιόνα καὶ ἡ μεγάλη ἰδέα εἶναι ἡ θεατρικὴ τριλογία τοῦ κ Γερασίμου Βώκου ἡ ὁποία τόσῃν εἶχεν ἐπιτυχίαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τὰ ἔργα αὐτὰ ἐκδοθέντα εἰς βιβλίον θὰ γίνουσι προσιτὰ εἰς ἑκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν τὴν τύχην νὰ τὰ ἴδωσι εἰς τὴν σκηνήν.

ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

6 ποτήρια ἀλευρι, 2 ποτήρια ζάχαρη, 2 ποτήρια γάλα, 1 ποτήρι βούτυρον 6 αὔγα, 2 κουταλάκια μπέκεν μπάουτερ.

Κατασκευὴ

Κτυπᾶτε τὸ βούτυρον ἕως ὅτου ἀσπρίσῃ. Ρίπτετε κατόπι τὴν ζάχαρη, ἔπειτα τοὺς κρόκους τῶν αὔγων, τὸ ἄλευρον, καὶ τὸ γάλα, ἐκ τοῦ ὁποίου κρατεῖτε ὀλίγον διὰ νὰ ἀναλύσῃτε τὸν μπέκεν, τὸ ὁποῖον γάλα μετὴν σκόνιν ρίπτετε ἐντὸς τῶν καλὰ κτυπημένων λευκῶν τῶν αὔγων, καὶ ἀναμυγνύετε αὐτὰ μετὴν ὅλην ζύμην, τὴν ὁποίαν ἀφοῦ ὀλίγον ζυμώσῃτε, τὴν χύνετε εἰς ταψὶ ἀλοιμένον μετὴν βούτυρον καὶ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

(Ἐκ τῆς Ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς)

Καρόττα. Διὰ νὰ εἶναι καλὰ τὰ καρόττα πρέπει νὰ εἶναι κόκκινα ἢ τοῦλάχιστον νὰ κλίνουσι εἰς τὸ ἐρυθρὸν πρὸς τὸ ὑποκίτρινον. Τὰ κιτρινωδέα καρόττα εἶναι κακῆς ποιότητος καὶ ἐπιβλαβῆ, ὡς κατὰ κανόνα τὰ πολὺ ὀγκώδη. Ἡ ρίζα αὐτὴ εἶναι ὑγιεινὴ, στομαχικὴ, ὀρεκτικὴ καὶ καθαρῶς τὸ αἷμα. Χρησιμεύει καὶ ὡς τροφή καὶ ὡς ἄρτυμα διὰ ζωμούς, σάλτσας καὶ κρέατα. Ἡ εὐχάριστος ὁσμὴ τῆς καὶ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ χυμοῦ τῆς τὴν καθιστᾷ ἀπαραίτητον διὰ τὰς σάλτσας τοῦ χειμῶνος, ὅτε ἡ τομάτα παίζει δευτερεύον μέρος εἰς τὴν μαγειρικὴν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις, Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἄργει καὶ Πύργῳ.
Πρακτορεῖα ἐν Πάτραις καὶ Ναυπλίῳ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων — Ἀγοραπωλησίαι χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς α'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἕν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν	1/2 0/0	ὀλιγώτερον.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθειᾷ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας ΦΟΙΝΙΞ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Διαχειρίσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.